

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

20. ÚNORA 2005

Z obsahu:

Děkuvzdání

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
26. ledna 2005
- strana 2 -

Angažovaný laik -
Dr. Jeroným Jaegen
Norbert Neuhaus
- strana 4 -

To stačí
- strana 6 -

Otevřený dopis
cisterciáků a cisterciáček
mírné observance
farnostem v ČR
- strana 7 -

Matka Laura
(1874 - 1949)
- strana 8 -

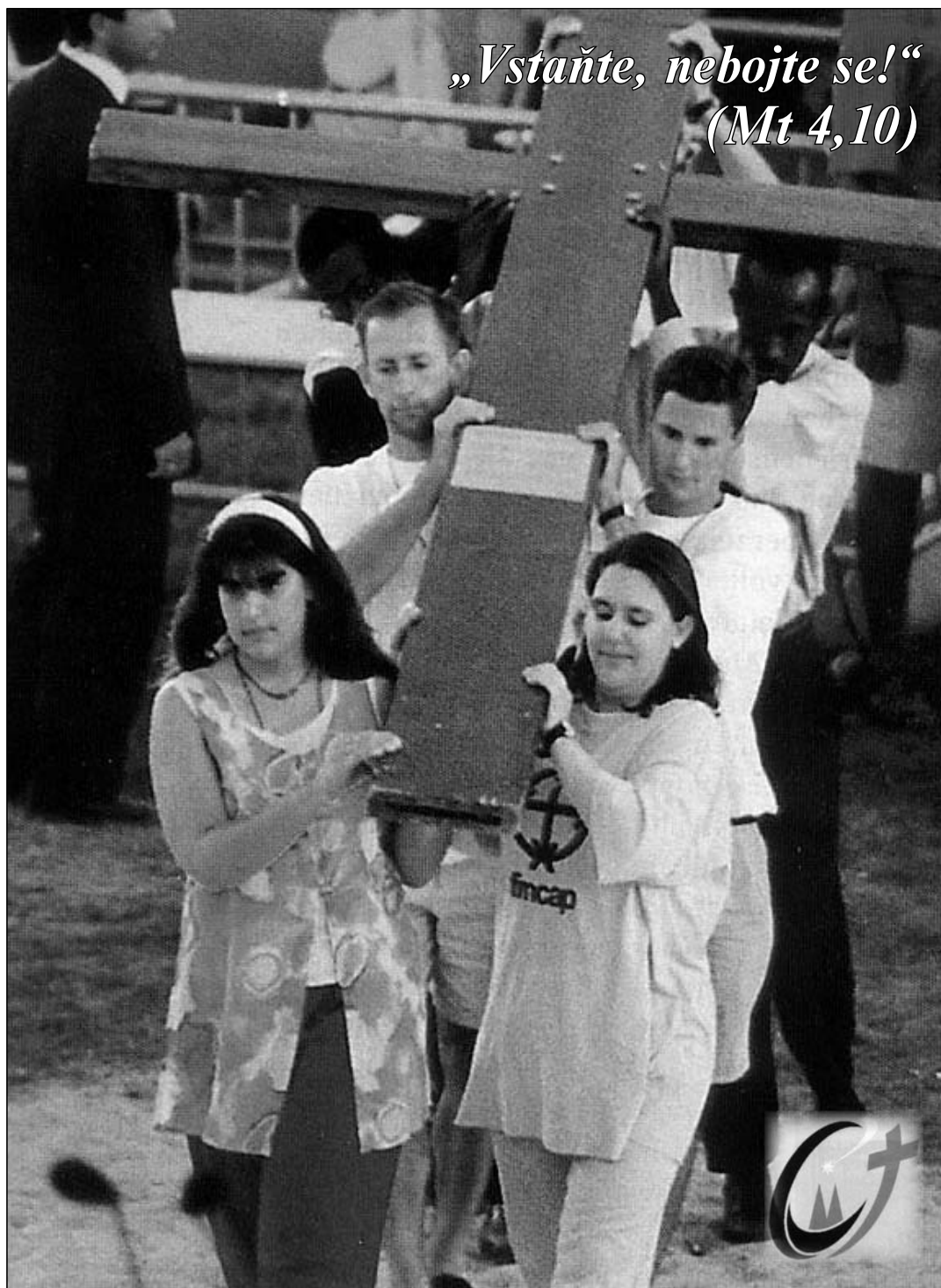
KNĚŽSKÉ MATKY

Od aerobiku k oběti
za kněze
- strana 9 -

Svědectví živé víry
Mons. Jan Graubner
- strana 11 -

Kříž mladých
Od té události uplynulo
dvacet let...
- strana 12 -

Já jsem (8)
Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 13 -

*„Vstaňte, nebojte se!“
(Mt 4,10)*

Díkůvzdání

V žalmu 114, který byl nyní přednesen, vyjadřuje Žalmistův hlas vděčnou lásku k Hospodinu poté, co vyslyšel naléhavou prosbu: *Miluji Pána, protože uslyšel mé hlasité volání. Naklonil ke mně svůj sluch, když jsem volal o pomoc* (v. 1-2). Hned po tomto vyznání lásky následuje živé líčení smrtelné úzkosti, která sužovala život prosebníka (srov. v. 3-6).

Výkřik ve smrtelném ohrožení

Drama je zobrazeno symboly v žalmech obvyklými. Provazy, které spoutávají život, jsou provazy smrti, svírající osidla jsou smyčky pekla, které bez slitování chce k sobě strhnout živé (srov. Př 30,15-16).

Je to obraz kořisti, která padla do léčky neúprosného lovce. Smrt je jako svěrák, který svírá (srov. Ž 114,3). Na bedrech prosebníka tedy leží smrtelné nebezpečí, provázené bolestným psychickým prožitkem: *Sevřely mě smutek a úzkost* (v. 3). Ale z této tragické propasti byl vystřelen výkřik k jedinému, kdo může vztáhnout ruku a vytrhnout prosebníka z tohoto neřešitelného zmatku: *Prosím tě, Pane, zachraň mě* (v. 4).

Je to krátká, ale intenzivní modlitba člověka, který se nachází v beznadějně situaci a chytá se jediné záchranné desky. Tak volali v evangeliu učedníci v bouři (srov. Mt 8,25), tak prosil Petr, když kráčel po moři a začal tonout (srov. Mt 14,30).

Chvála dobrotivého Zachránce

Když byl prosebník zachráněn, prohlašuje, že Pán je *dobrý a spravedlivý* a také *milosrdný* (Ž 114,5). Tento poslední přívlastek poukazuje v hebrejském originálu na matku a evokuje její lůno.

Opravdová důvěra vždy vnímá Boha jako lásku, i když v některém okamžiku je těžké vytušit průběh jeho jednání. Zůstává nicméně jisté, *Pán ochraňuje*

pokorné (v. 6). Proto v bídě a v opuštěnosti se můžeme vždy spolehnout na něho, *otce sirotků a ochránce vdov* (Ž 67,6).

Návrat do země živých

Nyní začíná rozhovor Žalmisty s vlastní duší a ten bude pokračovat v dalším žalmu 115, který je třeba spolu s naším chápat jako jeden celek. Učinila tak židovská tradice, když dala vznik novému jedinému, podle židovského číslování 116. žalmu Žaltáře. Žalmista zve svou duši, aby znovu nalezla mír po smrtelné úzkosti (srov. Ž 114,7).

Pán, kterého s vírou vzýval, vztáhl ruku, zpřetrhal provazy, které poutaly prosebníka, setřel slzy z jeho očí a zadržel jeho pád do pekelné propasti (v. 8). Nastal obrat k dobrému a zpěv končí scénou světla: prosebník se vrací *do země živých*, totiž na

pozemské cesty, aby kráčel v *Pánově přítomnosti*. Přidružuje se k společné modlitbě v chrámě, která je anticipací onoho společenství s Bohem, které ho očekává na konci jeho života (srov. v. 9).

Místo odpočinku

Chtěli bychom na závěr zopakovat nejdůležitější úseky žalmu a dáme se přitom vést velkým křesťanským spisovatelem III. století Origenem, jehož řecký komentář žalmu 114 se nám

zachoval v latinské verzi sv. Jeronýma.

Když četl, že Pán *naklonil ke mně sluch*, poznamenává: „My jsme malí a nízcí, nemůžeme se ani zvětšit ani zvednout do výše, proto Pán naklání svůj sluch a ráčí nám naslouchat. A tak nakonec, jelikož jsme lidé a nemůžeme se stát bohy, Bůh se stal člověkem a ponižil se, jak je psáno: *Sklonil nebesa a sestoupil* (Ž 17,10).“

A tak, pokračuje dále žalm, *Pán chrání ponižené* (Ž 114,6). Jestliže někdo je velký, povyšuje se a je pyšný, toho Pán nechrání; jestliže si někdo myslí, že je velký, s tím Pán nemá smilování; ale když se někdo ponižuje, s tím má Pán slitování a toho chrání. Tak to praví: *Hle, to jsem já a maličci, které mi Pán dal* (Iz 8,18). A dále: *Ponižil jsem se, a on mě zachránil*.

Tak ten, kdo je malý a ubohý, může se opět upokojit a odpočinout, jak praví žalm (srov. Ž 114,7) a jak komentuje Origenes: „Když se řekne »Vrať se na místo svého odpočinku«, znamená to, že dříve měl místo odpočinku, ale to pozbyl. ... Bůh nás stvořil jako dobré, učinil nás pány svých rozhodnutí a poslal nás do ráje spolu s Adamem. Ale protože z našeho svobodného rozhodnutí jsme se vrhli ven z této blaženosti a skončili jsme v tomto slzavém údolí, proto spravedlivý vyzývá svou duši, aby se vrátila tam, odkud spadla: *Vrať se, má duše, na místo svého odpočinku, protože Pán ti poželhal*. Jestliže se, duše, vracíš do ráje, není to proto, že sis to zasloužila, nýbrž je to dílo Božího milosrdenství. Jestliže jsi vyšla z ráje, byla to tvoje vina; naopak když se tam vracíš, je to dílo Pánova milosrdenství. Řekněme také své duši: »Vrať se na místo svého odpočinku.« Náš odpočinek je v Kristu, našem Bohu.“ (Origene-Gerolamo 74 omelie sul libro dei Salmi, Milán 1993, s. 409.412-413).

Bollettino Vaticano 26. I. 2005
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Až budou budoucí generace hodnotit osobnost a dílo Jana Pavla II., budou jistě k nejvýznamnějším fenoménům jeho pontifikátu patřit Světové dny mládeže. Kdo nechce být slepý, musí přiznat, že tu máme co do činění s něčím, co se nedá vysvětlit přirozeným způsobem, a to tím spíše, že osoba starého papeže je na hony vzdálena všem idolům, jaké pro získání mládeže o závod produkuje mediální svět, a navíc papež sám nepoužívá nic z arzenálu libivých a podbízivých metod, jaké někteří moderní apoštolové pokládají za nezbytné. Naopak, sahá k tématům, kterým se tyto apoštolové zdaleka vyhýbají v obavě, aby své posluchače neodradili. To vyvolává otázku obecnějšího charakteru. Nedochozí k poklesu zájmu o katolickou víru nikoliv proto, že je zastaralá a nmoderní, ale spíše proto, že je tak zmodernizovaná, že přestala dávat nezbyt-

né odpovědi a splňovat oprávněná očekávání?

Kdybychom se pokusili vyjádřit co nejstručněji papežovu přitažlivou sílu, jakou působí na mladou generaci, asi bychom nenašli výstižnější výraz než slovo **opravdovost**. Tento stařec, který je ke svému trůnu doslova přikován, není kupodivu limitován touto svou fyzickou nemožností, ale učinil ji součástí svého poselství. Čím méně srozumitelná je výslovnost jeho řeči, tím srozumitelnější a výmluvnější je jeho příklad, jeho způsob, jakým následuje svého ukřižovaného Mistra. Celou svou bytostí hlásá neúnavně a nesmlouvavě, že evangelium není procházka růžovým sadem, ale cestou obětí. Těžký kříž, který na počátku epopoje Dnů mládeže daroval mladým, není pouhým symbolem, ale přímo základem, na kterém všechno stojí.

Pokračování na str. 7

Milovaný Syn

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

To je můj milovaný Syn, toho poslouchajte

Ježíšova družina prožívá vážné chvíle. Mistr je připravuje na rozhodující úkol svého pozemského poslání, na svou velikonoční oběť. I ty se připravuješ k účasti na této vrcholné události. Využij proto této příležitosti připojit se k Pánu. Jistě ti neujde zvláštní napětí, které zavládlo mezi učedníky. Pán jim nepokrytě oznamuje, že se blíží doba, kdy bude muset mnoho trpět a podstoupit potupnou smrt. To je velmi znepokojuje. Není tu ve hře jen osud milovaného Pána, ale jsou tím vážně ohroženy všechny jejich dosavadní představy a aspirace. Není to i pro tebe často důvod k neklidu? Chceš-li mít z dnešní lekce opravdový prospěch, odlož všechno, co tě znepokojuje a nadměru zaměstnává, a vypros si od Ducha Svatého, aby tě naučil vnímat více než jen to, co bys rád slyšel.

Skupinka došla na úpatí hory. Pán se chce o samotě modlit na jejím vrcholu, jak má ve zvyku, ale tentokrát si bere s sebou Petra, Jakuba a Jana. Není to poprvé, co bere s sebou právě tyto tři. Proč právě je? Nikdo se neptá ani nereptá. Je to Pánova vůle. Troufá si někdo usuzovat, že tím ostatním křivdí? Nauč se i ty pokládat za nejdůležitější, abys byl právě tam, kde tě Ježíš chce mít, ať máš prodlévat po jeho boku, nebo ho očekávat na úpatí hory, a poděkuj mu za tuto připomínku pokory, důvěry a úcty.

Čtveřice vystupuje až na sám vrchol hory, kde budou zcela sami. Ježíš často vyhledává pro svou modlitbu místo ticha a samoty. Sleduj ho v tyto vzácné chvíle. Syn důvěrně rozmlouvá se svým Otcem. Upřímná a vroucí rozmluva s Bohem pozvedá člověka z této pozemské skutečnosti do světla Otcovy slávy a naplňuje duši jasmem, třebaš jej lidské oko nevidí. Ale dnes jsi svědkem něčeho mimořádného. To, co jindy zůstává skryto v nitru, proniká navenek a zcela proměňuje nejen Ježíšovu tvář, ale i jeho zevnějšek a šat. Pán ti dovoluje, abys patřil k očitým svědkům toho, co se odehrává ve chvíli jeho modlitby. Klaněj se jemu i jeho Otcovi. Přijmi Ježíše za učitele i prostředníka každé své modlitby. Není nikoho, kdo by tě mohl lépe naučit rozmlouvat s Bohem.

Pánova modlitba se náhle mění v rozhovor se dvěma velkými postavami Starého zákona. Ježíš často připomíná Zákon a proro-

ky. Jejich čelní představitelé Mojžíš a Eliáš ve svém rozhovoru dokládají své pevné spojení s Hospodinovým Služebníkem, který přišel od Otce naplnit Zákon a proroky. Naplní je nejen svým učením, ale především svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním. Všechno, co se dělo v Starém zákoně, směřovalo k tomuto rozhodujícímu bodu lidských dějin. Je smutný paradox, že právě nyní, když tento očekávaný čas nadchází, nechápou to ani Ježíšovi nejbližší. Kdykoliv ani nejpovolnější nechápou znamení času, protože jsou příliš zahleděni jen do pozemské skutečnosti, posílá Bůh tak jako v minulosti i v budoucnosti z otcovské lásky své mimořádné vyvolené, aby otevřeli člověku zjasněným pohledem vhléd do Božího světa. Překvapujícím zjevením jsou i dnes Boží nástroje, které mají překonat naše lidské zábrany a přiblížit nám božskou skutečnost.

Vznětlivý apoštol, který před krátkým časem chtěl Pána odradit od záměru podstoupit muka a smrt,⁽¹⁾ i nyní je uchvácen spíše neobvyklostí situace než závažným obsahem Ježíšova rozhovoru s velikány Starého zákona. Prožívá právě příjemné vzrušení a chtěl by je prodloužit na trvalejší stav. Přišla však chvíle, aby vyslechli to podstatné, proč byli vyvedeni na vrchol hory, a to z úst samotného Otce. Se světlým oblakem padl na učedníky pojednou pocit osamělosti, nejistoty a strachu. A z tohoto oblaku zaznívá uklidňující Otcův hlas: *Toho je můj milovaný Syn, ve kterém jsem nalezl zalíbení. Toho poslouchajte!*

Je to také pro tebe závazná směrnice, která platí i v okamžicích neproniknutelné mlhy a velké nejistoty: Poslouchej vždy a bez výhrad věrně Božího Syna. Je ti docela nablízku, i když ho právě nevidíš. Bez ohledu na to, zda tě zaplavuje blažené světlo, nebo tě překvapil neprůhledný mrak, tvou pevnou jistotou zůstává vždy sám Ježíš. *Toho poslouchaj.* Nechce po tobě nic jiného, než aby i v tobě mohl Otec nacházet zalíbení. S touto jistotou *vstaň a neboj se.*

Cestou do údolí každodennosti nepřestávej děkovat a chválit nebeského Otce, že ti poslal jako bezpečného průvodce svého nejmilejšího Syna. To samo o sobě je větší zážitek a dar než jakékoliv zjevení. Kdykoliv se ti dostane nějaké mimořádné milosti a budeš se cítit vytržen až na vrchol hory, buď připraven také sestoupit do nížiny. Ne každou radost dostáváš proto, abys ji rozhlašoval, ale vždy se jí snaž uchovat ve svém srdci pro čas zkoušky. Pamatuj však, že Boha neoslavuješ účastí na viděních, ale věrností osvědčovanou až do krajnosti, *když neseš ob-*

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 12,1-4a

Hospodin řekl Abramovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo ti budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abram se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. čtení - 2 Tim 1,8b-10

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangelium.

Evangelium - Mt 17,1-9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle - ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavíme tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, zastínil je najednou světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchajte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli.

Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

tíže spojené s hlásáním evangelia. Nevyvolil si tě proto, žes už něco vykonal, ale proto, že on tak svobodně rozhodl pro svou milost. Bude-li to potřebné a on tě požádá, abys vyšel ze své země, příbuzenstva a otcovského domu do země, kterou ti ukáže, neváhej ani okamžik a uposlechni a vydej se na cestu rozhodně a bez obav. Pánovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí a doufají v jeho milost.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 16,23; ⁽²⁾ resp. žalm 32

Angažovaný laik – Dr. Jeroným Jaegen

Podrobně si zemi, tato slavná výzva Boží z knihy Genesis (1,28) se vztahuje na všechny pozemské věci, tedy také na peníze. A tato výzva se týká všech. Křesťan nemusí mít strach dotknout se jich za předpokladu, že si z pozemských věcí nedělá modly, nýbrž přijímá je takové, jaké skutečně jsou: jako prostředky, které jsou mu svěřeny k tomu, aby budoval Boží království. Pokud je to nezvratně jasné, pak mohou být i takové svůdné symboly, jako kariéra, vysoké postavení nebo bankovní obchod, nikoliv léčkou k pádu, ale odrazovým můstkem do blažené věčnosti.

Jeroným Jaegen, který zemřel v roce 1919 v Trevíru, dovolil věcem tohoto světa, aby k němu přistoupily, ale neudělal si z nich prostředek modloslužby, nýbrž služby Bohu. Byl zahájen proces jeho blahorečení. Papež Jan Pavel II. si přeje jeho dobrý postup, protože na Jaegenově životě je možno poznat, že opravdu křesťanský život není světu nepřátelský.

„Trevírský domácí svatý,“ tak nazývá známý životopisec Christian Feldman Jeronýma Jaegen. Kdo je tento Jeroným Jaegen, který si vysloužil tak významné vyznamenání? Budeme-li se ptát dále, můžeme jeho osobnost charakterizovat čtyřmi slovy: inženýr, bankéř, zemský poslanec a mystik.

Jeho životopis je možno vylíčit velice rychle, a přesto se v něm odráží velmi pohnutý život, dvojitý život po vnitřní a vnější stránce, který však nebyl životem nijak dvojakým, nýbrž z jednoho kvádru.

Vědec

Jeroným Jaegen se narodil 23. 8. 1841 jako syn učitele Pavla Jaegeny v Trevíru. Jeroným, nebo také Roni, jak mu říkali jeho přátelé, měl dva sourozence, kteří však zemřeli v mladém věku. Roni navštěvuje farní školu u sv. Pavla a pak ji zaměnil za gymnázium Wilhelma Friedricha, kde maturoval jen dva roky před Karlem Marxem, a později nastoupil na průmyslovou školu, kterou absolvoval v roce 1859 s vyznamenáním. Po jednoroční praxi u paroplavební firmy Mosel odchází do Berlína na Královský průmyslový institut, jak se tehdy nazývala technická univerzita, a studuje šest semestrů technické vědy, strojírenství, stavitelství a hutnictví. Ve všech studijních oborech dosahuje vynikajících výsledků, takže v roce 1862 získal jako jediný ze studentů z kraje Trevír stipendium:

200 tolarů ročně od pruského ministra obchodu.

Následující etapy? S červenným diplomem nastupuje v roce 1863 jako konstruktér v jed-

Dr. Jeroným Jaegen

né trevírské strojírenské továrně. o 15 měsíců později se hlásí jako dobrovolník, aby absolvoval vojenskou službu. Jelikož kvůli vojenské službě pozbyl své místo ve firmě, přijímá nabídku v blízkosti Kolína nad Rýnem. Tam však nezůstane dlouho. Již po devíti měsících volá Bismarck do zbraně, tentokrát proti Rakousku. Jaegen se vyznamená v bitvě u Hradce Králové a je jmenován v létě 1866 poručíkem zemské obrany, což bylo tehdy velkým vyznamenáním, protože důstojníci byli pokládáni za šlechtice, kteří měli přístup do celé měšťanské společnosti.

Vrací se opět do Trevíru ke staré firmě. Ředitel firmy mu svěřuje hlavní účetnictví. Tak získává Jaegen velkou důvěru na

odpovědném místě. Za francouzsko-pruské války slouží u domobrany.

Věrnost svědomí

Krátce po vítězné válce zahájil Bismarck spolu s národními liberály tzv. kulturní boj s cílem vytvořit v Německu národní katolickou církev, odtrženou od Říma a podřízenou státu. Tzv. májovými zákony zakázal všechny řády s výjimkou těch, které se věnovaly ošetřování nemocných, a na církevní majetek uvrhl státní správu. Když prusští biskupové neuposlechli, bylo mnoho kněží potrestáno pokutami a vězením. Tak se stalo i trevírskému biskupovi Eberhardovi, který strávil ve vězení několik měsíců.

Proti masovému pronásledování a státním přehmatům se katolíci bránili dovolenými prostředky a Jeroným Jaegen, který vyučoval v Berlíně, začal

Dr. Jeroným Jaegen

veřejně vystupovat na mnoha místech a požadoval, aby nespravedlivé zákony byly zrušeny. Trevírský vrchní velitel dal Jaegeny předvolat a žádal ho, aby zastavil svou protistátní agitaci. Jaegen protestuje proti zákazu vystupování, protože nevystupuje jako důstojník, ale jako občan státu. Bylo proti němu zahájeno disciplinární řízení a císař během svého pobytu v ruském Petrohradu podepsal 7. 5. 1873 dekret o jeho propuštění z vojenských služeb. Taková degradace tehdy znamenala vyloučení ze společenského života.

Angažovaný

Jaegenovo místo je nyní pouze u katolických spolků. Již v roce 1867 založil se stejně smýšlejícími druhy v Trevíru spolek „Harmonia“, předchůdce dnešních katolických kupeckých sdružení (KKV), ve kterých zvláště v době poznamenané třídním bojem se sdružovali zaměstnavatelé i dělníci stejného smýšlení. V roce 1886 se stal kmotrem trevírského občanského sdružení. Je členem Mariánské občanské solidarity a pracuje v předsednictvu ochranného sdružení tovaryšů v Trevíru. Patří také ke Konferenci sv. Vincence (předchůdce dnešní Charity) a je v představenstvu církevního sdružení sv. Antonína. Kromě toho zastává později čestnou funkci obchodního ředitele sdružení Providentia a stará se o finance Domu svaté Heleny, který byl otevřen v Trevíru pro chudé služebnictvo a hluchoněmou děti.

Jaegen však není tím, co se dnes s opovržením označuje za spolkového šafáře. Podporuje chvályhodné iniciativy, ale ihned se stáhne, jakmile vidí, že jeho spolupráce již není potřebná a věc může docela dobře pokračovat i bez něho.

Bankéř a politik

V roce 1879 dokončil nejstarší syn továrníka Laeise studium a má převzít řízení otcov-

ského podniku. Jaegen dostane čas, aby si v klidu hledal jiné místo. To se v Trevíru brzy roznese a obchodníci a řemeslníci, kteří se často marně snažili získat kredit u velkých bank, svěříjí se mu se svými plány založit lidovou banku a pověřují ho jejím vedením. Po určitém váhání si Jaegen udělá praktikum u dvou bank a v roce 1880 se stává ředitelem nově založené trevírské Volksbanky.

Jako banku malých lidí vede Jaegen lidovou banku s velkým úspěchem až do roku 1899, kdy požádá ze zdravotních důvodů o uvolnění. Ve stejném roce je zvolen poslancem do pruského zemského sněmu v Berlíně, kde působí až do roku 1908. Jako člen rozpočtového výboru vypracuje schéma, podle kterého se dodnes tvoří veřejné rozpočty.

Posledních deset let se Jaegen stáhl do soukromí. Z roku na rok se zhoršují jeho močové a střešní obtíže. Trápí ho rovněž těžké bolesti hlavy. 26. ledna 1919 umírá v nemocnici milosrdných bratří v Trevíru.

Mystik

Jeroným Jaegen nestudoval ani jeden semestr teologie, a přesto mu teologie velmi leží na srdci. Přípraven jedním knězem svaté pověsti již v době berlínských studií od mládí usiluje o praktikování křesťanských ctností při výkonu nejrůznějších každodenních profesních i společenských činností. První mystický zážitek má ve formě locutio interna v roce 1866 v kolínském dómě, když před odchodem na vojnu žádal Matku Boží o ochranu na bitevním poli. Později se stupňuje jeho spojení s Bohem až k mystickému přátelství a k tzv. mystickému sňatku s Kristem.

Ve svých knihách *Boj o nejvyšší dobro* a *Mystický život milosti* popisuje jen nepřímou svůj asketický boj a své mystické zkušenosti. Představuje v hutné řeči inženýra a bankéře systematicky mystické fenomény a cestu, aniž

by je vztahoval na sebe. Pozornému čtenáři, který se chce důvěrně seznámit s jeho životem, nicméně neujde, že tyto knihy nenapsal teolog, nýbrž praktik duchovního života, a rozpozná v nich životní cestu samotného autora.

Tyto vhledy do jeho vnitřního života nám dávají vytušit důstojnost a krásu blaženosti, která je spojena s pravým křesťanským životem uprostřed světa:

Chtěl bych tě, milý čtenáři, vážně nadchnout pro to, abys uprostřed světa usiloval o nejvyšší možnou dokonalost, píše Jaegen ve své knize Boj o nejvyšší dobro. Jaegen oslovuje v podstatě každého, kdo bere křesťanství vážně: Říkáš, že to, co od tebe žádám, mohou dělat pouze svatí, ale to byli svatí a ty žes od Boha nedostal tu milost, abys byl tak dokonalý. To je zaměňování příčiny a důsledku... Spolupracuj s milostí... Spasitel si vroucně přeje, aby mohl všechny lidi přivést k nejvyšší křesťanské dokonalosti a k nejvyšší blaženosti a jistě nemá žádnou příčinu, aby u tebe dělal výjimku. A dále stojí: Některý čtenář mi bude chtít vyčítat, že i já přeháním, a já na to odpovídám, že cesta k dokonalosti se sice málo používá, ale to není nějaká mimořádná cesta, která se nachází mimo cesty ležící v normálním křesťanském řádu.

Jaegen rozlišuje čtyři stupně duchovně náboženského života. Nejdříve je to boj proti těžkým a lehkým hříchům, který se nachází na nejnižším stupni, a na

Sněmovna v Berlíně, vpravo ukázka Jaegenova rukopisu

Das mystische Gnadenleben.

Don H. Jaegen.

1. Aufl.
Bonn, Verlagsbuchhandlung Neffing

1884

Verlag des Kaiserlichen Patentamt, C. G. & P.

Jaegenova kniha
Mystický život milosti

něho bezprostředně navazuje druhý stupeň, totiž usilí o křesťanské ctnosti. Když dosáhneme s pomocí duchovního vůdce tohoto druhého stupně, začíná výstup k třetímu stupni, energickému přiklonění k Bohu a důvěryplnému odevzdání do Boží vůle. A chce-li nám Bůh dát k tomu potřebnou milost, otevře se duši náhle ještě příkřejší stezka k mystickému životu milosti, k nejnějnějšímu sjednocení s Bohem, jakého je člověk na zemi schopen: *Láska k Bohu může u duše milující Boha již zde na zemi dosáhnout takového stupně niternosti a síly, o jaké si zde na zemi nejsme schopni udělat představu... Je třeba jen litovat, že je na zemi tolik křesťanů, kteří nemají ani tušení o tom, že je možné takové soužití s Bohem zde na zemi... Proto se zamysli, jedná se zde o nejdůležitější příležitost tvého života. Chceš udělat pro nekonečného Boha něco víc, než k če-*

mu jsi povinen, chceš se už na zemi stát jeho přítelem?

Přitom není třeba se zcela odříct světa a stáhnout se např. do kláštera. Jaegen nemá ani kněžské povolání ani není řeholníkem. Je to prostý laik, i když žil celibátně. Jde cestou kontemplativního života uprostřed světa tím, že slučuje aktivity spojené s hospodářským a politickým životem s niternou láskou k Bohu. *Člověk může v světě rozlišovat tři od sebe odlišné stavy: světský, kněžský a řeholní stav. Oba poslední jsou dokonalejší než ten první. Pro jednotlivce je však nejdokonalejší ten stav, pro který ho Bůh určil; protože pro ten stav mu Bůh dává vhodné milosti, a proto v něm může člověk dosáhnout nejvyšší dokonalosti.*

Nyní - dnes

Na jiném místě píše: *Uvědom si, že každý člověk zaujímá ve velkém stvořitelském Božím plánu určité od Boha vykázané místo. Každý má v době, ve které žije, a na místě, na kterém se nachází, spolupracovat s tímto stvořitelským plánem a tak svého Stvořitele a Pána uznávat, milovat a oslavovat. Stále si klad otázku: Co chce Bůh nyní zvláště ode mne, jak mohu nejlépe spolupracovat s jeho božskými plány, jak mu mohu nejlépe prokázat svou lásku, čím mu mohu udělat největší radost?*

Tento křesťanský realismus, který je platný nyní a dnes, nemá žádné klapky na očích: *Na zemi musíme žít ve světě a podle jeho zásad, pokud nejsou zlé. Chce-li ve světě dosáhnout větší Boží slávy, musíme si zajistit a vytvořit nejdříve určitý vliv na děti tohoto světa. Ve světě má však vliv jen ten, kdo má vzdělání a peníze a kdo má a zastává významné postavení. Musíme se tedy z lásky k Bohu snažit toto všechno si čestným způsobem zajistit.*

A jak je tomu s pohodou a s dokonalostí při stresu a hektice?

Jaegen odpovídá: *Plň povinnosti svého povolání s věrností.*

Jestliže žiješ sporádaně, nebudou tě brzdit v úsilí o nejvyšší křesťanskou dokonalost, at' jsou tyto povinnosti jakkoliv náročné a rozptylující; neboť Bůh při tom spolupracuje a posluhuje si s oblibou právě jimi, aby tě zdokonalil.

Z toho je zřejmé, že tato cesta vede ke svobodě, neboť platí: *Při všem, co děláš pro Boha, snaž se uchovat své srdce svobodné, neupínej se na tyto činnosti, nýbrž obrať své srdce vždy znovu hned k Bohu. Je jedno, co děláš pro Boha. Rozhodující je, že to děláš pro Boha.*

Pozemské věci je proto třeba spravovat v postoji, který odpovídá slovům apoštola: Máme věci, jako bychom je neměli, tzn. musíme s nimi nakládat svobodně, nesmíme se dát zkorumpovat. Důsledkem takového postoje není žádné úzkoprsé odříkání, nýbrž život v radosti a obětavosti: pestrý, náročný, plný oplodňujících napětí.

Krásná duše, štěstí a pokoj života z Boha jako by v dnešním každodenním hluku upadly do zapomenutí. Média přinášejí stále více karikaturu křesťanského života a církve, jako by celibát, svěcení žen a pilulka byly osudové otázky církve. O kráse, čistotě a radosti opravdového křesťanského života se vůbec nemluví. Je zde jedna, ne-li první povinnost křesťanů naší doby – slovem i příkladem hlásat světu do všech čtyř úhlů, že úsilí o křesťanskou dokonalost se vyplatí, že to přináší radost, že to dělá život na tomto světě lepším a především, že přátelství s Bohem je uchopitelné už zde na zemi, a to pro každého, bez ohledu na to, jaké zastává postavení. Jeroným Jaegen je důkazem toho, že úsilí o křesťanskou dokonalost uprostřed světa s pomocí Boží milosti může obšťastnit už tento svět, že boj o nejvyšší dobro není světu cizí, nýbrž naopak, že se vyplatí.

*Z Feuer und Licht 83/2002
přeložil-lš*

To stačí

Teroristický útok na srdce Ameriky. Tak zněly titulky největších deníků při zřícení World Trade Centrum. Zajímavé. Může se stát stříbřitě zářící komplex budov, který reprezentuje peníze a hospodářskou moc, srdcem národa? A jak je tomu s námi? Na čem visíme svým srdcem? Svátý František se peněz nechtěl ani dotknout: „Peníze, bratři, nejsou pro Boží služebníky nic jiného než démon a jedovatý had.“

Jeroným Jaegen byl část svého života bankovním ředitelem. Je v tom protiklad? Podle mého soudu Františkovým postoj znovu zdůrazňuje neodvolatelný postoj Kristův, který je principem a základem: nesmíme podlehnout modloslužbě. A peníze jsou zřejmě více než cokoliv jiného způsobitelné k tomu, aby nás zotročily, zmátly, zhypnotizovaly. Někdo může snadno říct: Peníze mě nezajímají, pokud nějaké mám, zacházím s nimi zcela svobodně. Ale jak je přesto obtížné žít ve skutečnosti v takové uvolněnosti od modly peněz. Peníze jsou strašně svůdné. Lichotí nám. Narkotizují nás. Namlouvají nám, že mají moc splnit všechna naše přání. A kdo z nás nemá

žádná přání, kdo z nás nenaléhá na jejich splnění?

Jeroným Jaegen se nenechal zkorumpovat, tzn. klaněl se jen Bohu a nikoliv mamonu nebo jiné pozemské veličině. To předpokládá ustavičnou bdělost. Jen

ten, kdo ví, že peníze nemohou splnit naše nejvlastnější přání, dokáže nakonec najít správný způsob, jak s nimi zacházet. František byl v tom směru důsledný. Ozeňil se s paní Chudobou. To nebyl nějaký poetický obrat, nýbrž holý radikální krok. Když František před

zraky zděšených občanů odložil svůj šat a otcovské peníze, aby se tak zcela nahý svěřil do péče nebeského Otce (načež biskup sňal svůj plášť a zahalil světce do něho), bylo zde ve vsi přisrpnosti dáno původní evangelijní znamení: Shromažďujte si poklady v nebi! To je požadavek, kterému se nemůže žádný křesťan vyhnout. Tento požadavek je výzvou, jehož osvobozující vážnost pochopí člověk teprve tehdy, když je náhle tak chudý, že už mu nikdo nemůže nic vzít.

Jeden můj přítel mi vyprávěl tento svůj zážitek: „Před několika týdny jsem byl operován. Le-

žel jsem v nemocničním pokoji na neosobním nemocničním lůžku a měl jsem bílou prostou ústavní košili. Konečně mě vezli na lehátko na operační sál. Tam jsem musel vylézt na operační stůl a připoutali mě. Ale kupodivu! Nyní takto vydán a obnažen, byl jsem šťastný. Neměl jsem nic a přesto jsem měl všechno. Nic jsem nepotřeboval zařizovat, na nic upozorňovat. To stačilo. Bůh byl zde, já jsem byl zde. To stačilo.“

Když jsem naslouchal svému příteli, pochopil jsem to podstatné. My stále hledáme, hledáme a hledáme. Přitom nalézt je tak snadné. To, co hledáme, je tak samozřejmé, tak skutečné, že to strašně často přehlédneme: náš život. Tento náš život – malý, nahý a holý – je největší dar. Je to drahocennost, kterou nelze vyvážit žádným pokladem světa. Je to špina a lesk, kříž a zmrtevýchvstání, jak říká jeden básník. Naše nejhlubší přání jsou dávno splněna, neboť v nahotě svého života poznáváme, co můj přítel shrnul do slov: „Bůh je zde, já jsem zde.“ Kdo jednou pochopil toto nuzné tajemství života, ten pak může začít vnímat něco, jako je radost z chudoby. Pak snad začne vystupovat po dlouhé době strádání k jinému bohatství. Co můžeme chtít více?

man

HINDUISTICKÉ NÁSILÍ

Hinduističtí extrémisté spadli v západní Indii klášter karmelitánek, ke kterému je připojen starobinec. Zničili několik křížů a způsobili další škody. Na stěnu kláštera napsali výhružné nápisy: „Dnes to byly křížky, zítra to budu vaše hlavy. Zmizte odsud, nejste si před námi jisté!“ Unie „All India Catholic Union“ žádala důslednější opatření proti podobným násilným činům. Křesťané zde žijí mírumilovně a přátelsky a hinduističtí extrémisté je terorizují. Karmelitánky patří k nejstarším ženským řádům v Indii a byly založeny

v diecézi Verapally ve státě Kerala. Karmelitánek sv. Terezie je ve světě kolem 1 400.

TSUNAMI OVLIVNILO POSTOJ K NÁBOŽENSTVÍ

Během jednoho měsíce vzrostl v Německu počet těch, kteří pokládají křesťanské náboženství za významné a důležité, ze 45 na 52 procent. Současně podíl těch, kteří pokládají víru za překonanou věc, poklesl z 34 na 28 procent. Stalo se tak po přírodní katastrofě v jihovýchodní Asii. Zjistil to demoskopický ústav v Allensbachu. Pod dojmem pří-

rodní katastrofy poklesl strach z útoků islámských extrémistů a zájem o protiklady mezi islámem a křesťanstvím.

INDONÉSIE

Po přírodní katastrofě je budoucnost jediné křesťanské obce v Acehu na Sumatře nejistá. Prohlásil to odpovědný farář agentury UCA-News. Na první mši svatou po katastrofě se z původních 400 věřících dostavilo pouze šest farníků. Zda ti ostatní jsou na živu, je nejisté, řekl 73letý františkán, který zde působí od roku 1991.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Nejedná se tu o utrpení pro utrpení, ale o ochotu jít věrně za Kristem i za cenu oběti. Následování Krista má v papežově poselství zcela konkrétní nesmlouvavou podobu: **uvěřit Kristu** a nepochybovat ani v nejmenším, že nechce pro nás nic jiného než naše časné i věčné blaho a že těm, kteří uvěří v jeho slovo, dá všechno potřebné, aby podle tohoto slova mohli také žít. Uvěřit Kristu znamená přijmout, že nejhlubší a opravdová radost, štěstí a svoboda nespočívá v sobeckém sebeuspokojování, ale naopak v nezištné lásce a sebeobětování. Mládež, která uvěřila Ježíši Kristu a otevřela se jeho slovu, je ku podivu ochotná akceptovat i všechno to, co jí dnešní svět představuje jako krajně nepopulární a přímo nemyslitelné, jako je předmanželská čistota, manželská věrnost, otevřenost k potomstvu a úplné sebeobětování v Bohu zasvěceném životě.

Svatý otec zasévá toto semeno v pevné víře, že přinese v bu-

doucnosti své ovoce, neboť právě na toto ovoce čeká nemocný svět. Zdá se, že se zatím neutěšený stav katolické církve ve vyspělých zemích změní, až odejde současná sekularizovaná a modernismem prosáklá generace nižšího i vyššího kléru i laiků, dědiců revoluce mravní nezávanosti a sobectví z konce šedesátých let minulého století, až z mladých Bohu, lásce a životu otevřených rodin, které **uvěřily Kristu**, vzejde početná mladá generace a četná duchovní povolání.

Uvěřit Kristu znamená nepochybovat ani v nejmenším o jeho zaslíbeních. Naše pozemské starosti nám přerůstají přes hlavu, protože zapomínáme na ty nejpodstatnější starosti: *Hleďte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno. Otec nebeský ví, co potřebujete. Jste dražší než mnoho vrabců...* Není náš největší problém v tom, že Boží království nestojí na prvním místě našich zájmů a není zřetelem,

podle kterého děláme všechno to, co děláme? Jestliže takto uvěříme Kristu, vůbec nás nepřekvapí, že bankovní ředitel může být také mystikem. Kde na to může bankéř najít čas? Pro to, co jsme postavili na první místo svých zájmů, si najdeme čas vždycky. Jakmile Bůh a jeho sláva stojí v našem vědomí tam, kam patří, tedy na prvním místě, zcela padá otázka, kde najít čas pro modlitbu. Ale není to jen otázka času. Je to i otázka tzv. výkonnosti. To, co vykonali svatí, nás přivádí k úžasu už čistě z toho praktického pohledu: kde na to všechno, co za sebou zanechali, vzali čas? Ten čas získali tak, že dělali všechno ve spojení s Bohem a našli si dostatek příležitostí k rozhovoru s ním.

Bůh nečekal v jejich předstředí, až co na něho zbude. Jak by Bůh mohl nesplnit to, co skrze svého Syna tak slavnostně slíbil. Nechce po nás nic víc, než abychom mu uvěřili.

Mohli se na něho obracet se vším v naprosté důvěře, tak jak

to udělala matka Laura, a Bůh je nikdy nezklamal. Nikdy jim neřekl, že jeho slova a zaslíbení nesmíme brát tak vážně. Životy svatých nám někdy připadají nepochopitelné, až nepřijatelné, protože jsme zcela opustili jejich svět a spoléháme na všechno možné, jen ne na Boha.

Vyprázdňené kostely nejsou jen specialitou dnešní. Prázdný kostel našel při svém nástupu už svatý farář Arský. Chtěli ho odklidit do Zapadákova, a on z něho udělal světové poutní místo. Že by jeho pastorační metoda už dnes nebyla nic platná? Jeho kázání by zasloužila, aby nahradila mnohá dnešní, ze kterých neznámá víra a důvěra v Krista, ale spoléhání na psychologii. Vymýšlíme všechny možné plány a Bůh jako by nám vypadl ze hry. Lidé přestávají chodit do kostela, protože to lidské najdou i jinde v lepším balení. Potřebujeme mnoho prosebníků, kteří se budou modlit za svaté rodiny a svaté kněžské semináře.

-red-

Otevřený dopis cisterciáků a cisterciacek mírné observance farnostem v ČR

Ježíš řekl: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a vše ostatní vám bude přidáno.“

Bratři a sestry,
milí mladí přátelé!

Křesťanství může být prožíváno na různé úrovni, a proto existují i rozmanité formy křesťanského života. Jistě je možné prožívat je v soukromém životě a světském povolání, vstoupit do manželství a založit rodinu nebo zůstat ve stavu svobodném. Ve světě to tak bývá nejběžnější.

Některé lidi to však neuspokojuje a cítí v sobě volání k užšímu společenství s Bohem v řeholním povolání nebo jiné formě zasvěceného života. A vedle toho existuje i povolání ke kněžství...

Samotný řeholní život býval velmi mnohotvárný. Během dějin Církve se vytvořily určité možnosti. Takový život může být veden v naprostém ústraní nebo mezi lidmi v pastorační

a sociální práci... Vedle mnoha různých řeholních společenství pro muže a ženy se vytvořily i kontemplativní mnišské komunity cisterciáků a cisterciacek ve smyslu benediktinského „ora et labora – modli se a pracuj“, ve kterých jde o harmonické propojení modlitby a práce. Označení cisterciáků pochází od první mnišské komunity toho druhu, která byla založena na francouzské půdě v Cîteaux (Cistercium) v roce 1098. Cisterciácký ideál obou observancí (mírné i přísnější), které se během dějin vytvořily, chce věrně následovat moudré pokyny svatého Benedikta, jež nám odkázal ve své Řeholi.

Cisterciáci a cisterciacek mírné observance zvou k sobě všechny, kteří se cítí být povoláni k životu v komunitě, v tichosti a meditaci, modlitbě a práci, a touží tak naplnit

Ježíšovu výzvu k hledání Božího království.

V mnišském řádu budete moci uplatnit své nadání a vzdělání, dovednosti i vaše povolání, ať již se jedná o směr technický nebo humanitní. Všichni, kdo se vyučili nějakému řemeslu, např. truhláři, stavaři (zedníci, pokrývači...), zámečníci, kováři, kuchaři, zahradníci, zemědělci, lesníci, knihvazači, krejčí atd., nebo kdo jsou z oboru archivnictví a knihovnictví, uměleckých řemesel a kdo mají nadání pro zpěv a hudbu. Dobře zde uplatníte i svou znalost latiny a cizích jazyků.

Ale toto všechno, co bylo jmenováno, není vůbec žádnou podmínkou.

Podmínkou je pouze cítit se být povolán k mnišskému kontemplativnímu životu s Bohem a mít potřebné zdraví tělesné i duševní. O vše ostatní se postará sám Pán.

Pokud tě tedy obyčejný život ve světě neuspokojuje a pokud pociťuješ vnitřní volání k životu s Bohem v kontemplativním řádu, pak neváhej a kontaktuj nás.

Kontaktní adresa pro muže:
Cisterciácké opatství
Vyšší Brod
382 73 Vyšší Brod
tel.: 380 746 674
mobil: 602 156 127
Volejte v dopoledních hodinách mezi 9.15–11.45 hod. a odpoledne mezi 13.00–16.30 hod.
Můžete zasílat dopisy nebo případně pište na e-mail:
cist.klaster@vyssibrod.cz

Kontaktní adresa pro ženy:
Cisterciácké opatství
Porta coeli 1001
666 02 Předklášteří u Tišnova
tel.: 549 410 090

Matka Laura (1874 - 1949)

Kolumbijská světica matka Laura Montanya Upegui se v dětství cítila velice opuštěná a nezažila mnoho lásky. Proto už od malička pozorovala přírodu, o které říkala: *Byla mojí jedinou přítelkyní.*

Jako sedmiletá dostala první velkou milost: když pozorovala čilý pohyb mraveniště, zakusila vše obepínající Boží přítomnost a lásku.

Když se později Laura se svými mladými průvodkyněmi vydala do pralesa, aby tam získala pro Boha opovrhované Indiány, modlil se kněz, který je doprovázel, nejdříve nad džunglí a jejími obyvateli exorcismus. Přitom se strhla vichřice, která vytrhávala stromy i s kořeny, a bylo slyšet strašný hukot a lomoz. Ve své autobiografii, která má 1200 stran, o tom Laura napsala: *Všichni, kteří nevěří modlitbám Církve, měli být při tom, aby zakusili, co to je dáblův hněv. Sotva kněz dokončil slova požehnání, nastalo v pralese hluboké ticho.*

Ve svém velkodušném smýšlení doporučovala svým společnicím, aby hledaly a nacházely Boha v přírodě: *Divoká džungle at' je celá vaše a jako Boží stánek at' vám slouží příroda And. Lesy a potoky, bujná a rozmanitá vegetace, ve které najdete Boha.*

Ona sama uzavřela v modlitbě smlouvu se svým Stvořitelem a s nebezpečnými zvířaty džungle: *Pane, dej, abychom žili s tvými zvířaty v pokoji, aby nám neublížila a ani my jim nechceme ublížovat.* A skutečně, žádná z jejich sester, které pracují v 19 zemích Ameriky, Afriky a Evropy, nebyla nikdy napadena ani uštknuta žádným zvířetem.

Bylo to v květnu 1914. Matka Laura začala se svými misionářkami působit v Dabeibe v Kolumbii. Ve své autobiografii, kterou napsala na příkaz biskupa, se můžeme dočíst, že Bůh při

cházel na počátku svým misionářkám na pomoc především zázraky přírody. Tyto zázraky konala jeho jménem, aby jimi získala srdce Indiánů.

Napsala: *Přátelství s prvními Indiánem (později se jako křesťan jmenoval Juan Jesús) trvalo již několik týdnů. Zatím však nepřineslo velký užitek, protože když jsme se mu snažily říct něco o Bohu, vždy energicky protestoval a stále znovu zdůrazňoval: „Indián se nemůže učit, protože nemá duši.“*

Jednoho dne přišel a zeptal se: *„Matko, jsi velkou přítelky-*

ni Boha?“ „Ano,“ odpověděla bez váhání. „A Bůh nás stvořil?“ „Ano!“ potvrdila matka Laura. „A proč nás tvůj Bůh stvořil? Abychom pomřeli hladem? Vždyť my všichni umíráme hladem, protože houfy kobylek nám všechno sežraly.“ A pokračoval: „Jestliže jsi sprátená se svým Bohem a jestliže nás miluješ, proč neřekneš svému Bohu, aby ty kobylky poslal pryč?“

V tu dobu byla totiž celá oblast postižena pohromou velkého stáda kobylek. Už sedm let byly pole, lesy a louky pokryté touto živou ranou. Kobylky všechno požraly a nenechaly ani kousek zeleně. I ve vzduchu jich byly tisíce, takže znemožňovaly viditelnost. Lidé v celé oblasti se kvůli

této pohromě ocitli ve velké nouzi a všude vládl hlad.

Matka Laura pověděla Indiánovi: *„Bůh odsud nevezme kobylky, protože se nechcete učit jeho zákon.“* Indián chladně odpověděl: *„Kde jsi mluvila se svým Bohem, že si dovoluješ tvrdit něco takového?“* „V Medelině,“ odpověděla přesvědčivě. *„A co ti na to řekl?“* „Řekl, že mne matku Lauru a sestry poslal sem, abychom Indiány naučily jeho zákon. Ale Indiáni říkají, že nemohou přijmout jeho zákon. Proto bude asi lepší, aby kobylky zůstaly tam, kde jsou.“ Indián bědoval a prosil: *„Ne, řekni svému Bohu, aby vzal kobylky pryč. Vždyť on je stvořil. Když jim to přikáže, ony ho určitě poslechnou.“* Na to mu rozumná misionářka pověděla: *„Jestliže slíbíš, že sem přivedeš všechny Indiány z Pítalu, řeknu mu, aby vyhnal kobylky.“* „Indián slíbuj,“ zněla slavnostní odpověď. Ale matka Laura se ještě jednou ujistila: *„Ty mi však v neděli přivedeš všechny Indiány!“* „Ano, když v neděli vyženeš všechny kobylky.“ „Dohodnuto,“ potvrdila svoji dohodu a Indián odešel spokojen.

A skutečně, v neděli přišel k misijnímu domku jako vůdce velkého zástupu Indiánů. „Slíbila jsi, že vyženeš kobylky,“ připomněl jí dohodu, „tak je všechny vyžeň!“ Tu matka Laura odpověděla: *„V pořádku, ale co vy, slibu-*

jete, že se budete učit Božím zákonu?“ „Ano, ale vyžeň kobylky. Hned! Přišli jsme se podívat, jak vyženeš kobylky. Nebudeme čekat!“ odpověděl vůdce Juan Jesús.

Nato matka poprosila jednu se sester, aby šla spolu s ní

Matka Laura

do blízkého kostela prosit Boha o tuto milost. Cestou do kostela obě viděly, jak celé náměstí před kostelem pokrývala silná vrstva kobylek a jak jich stále přibývalo. Když přišly do kostela, matka Laura prosila: *„Ó Pane, tady jde o čest! Je potřebné, aby Indiáni v tomto případě skutečně zakusili tvoji ruku, aby v jejich srdcích mohla přebývat víra v tebe!“* Krátce nato vyšly obě sestry z kostela a na náměstí se v tom okamžiku za hrozného halasu křidel zvedlo mračno kobylek. Indiáni hluboce dojatí čekali na sestry. A matka Laura je ujistila: *„Uvidíte, že kobylky se už nevrátí.“* A skutečně, od té doby už je tam nikdy neviděli. Pozoruhodné bylo, že kobylky už nebylo vidět vůbec nikde, ani živé, ani mrtvé. Nikdo neuměl vysvětlit, kam odletěly. Indiánům však bylo jasné: *„Bůh odehnal kobylky na tvoje slovo.“*

Od toho dne měli dosud plášší Indiáni větší důvěru k misionářkám a k jejich Bohu a pravidelně je navštěvovali.

Matku Lauru blahorečil Jan Pavel II. 25. dubna 2004 jako první Kolumbijku. Když byla v listopadu 1930 v Římě, po hodině modlitby v chrámu sv. Petra napsala: *Žít pro misie jen jeden život se mi zdálo příliš málo, a tak jsem Pánu darovala svoji touhu žít tisíc životů, abych je mohla za něho položit mezi nevěřícími v misiích.*

Podle Vítazstvo Srdca 40/2004 připravil -lš-

KNĚŽSKÉ MATKY

Od aerobiku k oběti za kněze

Margita Becková, která žije u Bodamského jezera, ukazuje svým svědectvím, že i v dnešní době si může manželka a moderní matka najít svou cestu k duchovnímu materství, které se obětuje za kněze.

Byla to dlouhá cesta. Můj život totiž probíhal mnoho let chaoticky, bez dlouhého přemýšlení o Bohu. Bylo v něm mnoho starostí a utrpení, ale také rozvrat manželství. Nakonec jsme se rozvedli a naše děti tím velice trpěly. Nebylo to lehké období.

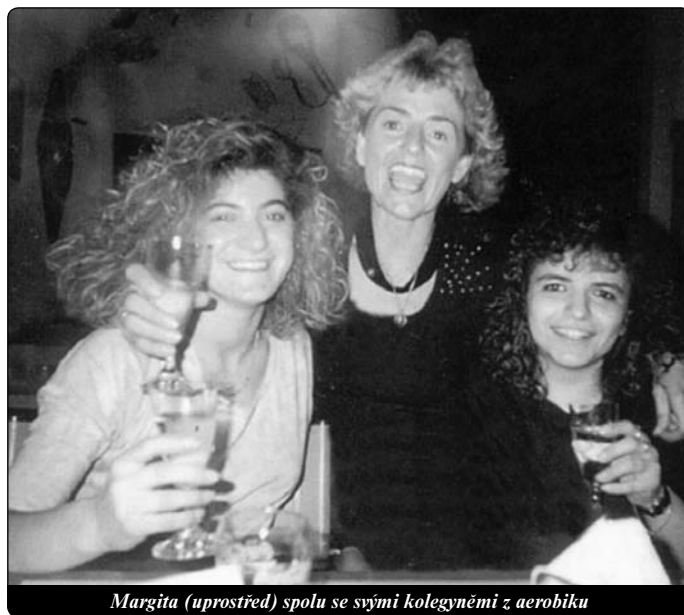
Povoláním jsem byla trenérkou aerobiku a terapeutkou. Dělal jsem to celým tělem a celou duší, jak se říká. Vždy aktivní, plná síly a činů. Vlastně se u mne stále něco dělo. Milovala jsem hlučnou hudbu, mnoho lidí kolem sebe a také časté změny. Nábytek jsem ve svém bytě alespoň jednou za měsíc přestavila a náš dům byl vždy otevřený pro každého.

Ale najednou nastalo období, kdy jsem byla vnitřně neklidná a nespokojená. Nemohla jsem snést hudbu a začalo mi vadit i mnoho lidí kolem mne. V noci jsme nemohla spát. Ve svém zoufalství mě napadlo pověsit kříž na stěnu v tělocvičně nad pódiem, abych mohla Ježíše vidět i během tréninku. Dokonce jsem se začala modlit i růženec, ačkoliv mi to dosud připadalo nudné.

Pak dostaly věci rychlý a dramatický spád. Kolegové ve studiu jeden po druhém dali výpověď a já jsem se octila ve velkých finančních problémech. Pravděpodobně měl se mnou Bůh své vlastní plány. Ale v té době se stalo také něco velice krásného. Po dlouhých dvanácti letech odluky se ke mně vrátil můj muž a začali jsme opět žít spolu. A postupně pro mě začal zcela nový život, především poté, co jsem se svými přáteli od-

jela poprvé na duchovní cvičení. Nikdy na to nezapomenu!

Když se podívám nazpět, zdá se mi, že to všechno jako by byla příprava. Protože když jsem se před dvěma a půl rokem dověděla o své zákeřné chorobě, musela jsem zanechat svého povolání a sportu, který jsme tak milovala. Brzy se můj stav tak zhoršil, že jsem už nemohla zvládnout ani svoji domácnost. Dříve bych se v takové situaci zcela zhroutila, protože jsem si dokázala ve svém životě představit všelicos,

Margita (uprostřed) spolu se svými kolegyněmi z aerobiku

jen ne to, že onemocním. Díky Boží milosti a s pomocí mého duchovního vůdce, nesena znovu nalezenou vírou prožila jsem něco nepochopitelného. Od samého začátku jsem se snažila všechno v klidu obětovat: bo-

lesti a vyčerpanost, nekonečné lékařské prohlídky a mnohé bezesné noci i samotnou nouzi své rodiny.

Ve chvíli, kdy se pro bolesti nemohu modlit, vyslovuji alespoň střelné modlitby nebo poslouchám kazetu s růžencem. Samozřejmě, že prožívám i strach a vnitřní slabost. V takové situaci mohu jen jedno: pohledět na Ježíše na kříži, který visí vedle mého lůžka. Potom myslím i na jeho bolesti. To mě uklidňuje a utěšuje. Pak se zcela uklidním.

Velkým povzbuzením a velkou posilou je mi vědomí, že z mé duchovní odevzdanosti mohou žít a mít prospěch jiní lidé. Jsem o tom hluboce přesvědčená. A protože mám již dlouho velkou lásku ke kněžím a k svatému Otci, chci vědomě všechno obětovat za posvěcení kněží a osob zasvěcených Bohu. Z modlitební skupiny, kte-

rou jsem vedla, vím, jaké těžkosti mají dnešní mladí věřící, zvláště tehdy, když chtějí brát své povolání vážně. Proto tak ráda obětuji své modlitby za seminaristy a kněze: za ty, které osobně znám, i za jiné, neznámé. Nej-

Během prvního dne modliteb v Amsterodamu se před milostivým obrazem Matky všech národů obrátila naše dcera Sabrina a po půl roce se rozhodla žít zcela pro Boha. Nyní se jmenuje sestra Barbara a je šťastnou misionářkou.

šťastnějšími chvílemi mého života bylo narození mých dvou dětí. Ale ještě větší štěstí jsem získala při kněžských svěceních loni ve Fatimě a v Loretě. Za to mohu jen děkovat! (...)

Předtím bych si nikdy nedovedla představit, že se můj život bude orientovat na Eucharistii, která se stala centrem mého života. Díky tomu jsem mnohem jasněji pochopila, jak vzácné je kněžství a jak velká je naše odpovědnost za duchovní povolání. Vždyť bez kněze bychom neměli Eucharistii! A bez Eucharistie bychom nedokázali vytrvat! To zakouším na vlastní kůži.

V tomto posledním a vzácném čase svého života jsem blíže pochopila ještě jedno: Boha bychom neměli jen ustavičně prosit, ale měli bychom se snažit, abychom mu způsobili radost. A to, co jsem kdysi nedělala, to dělám nyní - daruji se Ježíši, nemocná či zdravá, viditelná nebo skrytá. Nesu v sobě jen jedno přání: přeji si, aby se u mě každá návštěva cítila jako doma, zvláště kněží a mladá povolání. Protože stále více poznávám, že nehledají jako první radu a už vůbec ne kritiku. Mnohem lepší je být v jejich společnosti tichý, umět naslouchat, spolu se něco pomodlit. Takovouto misii si přeji tak dlouho, jak to Bůh bude chtít.

Podle Vítězstvo srdca 39/2004
připravil -lš-

Pravda se podobně jako zlato získává nikoliv tím, že se rozmnoží, nýbrž vypere a zbaví toho, co k ní nepatří.

Lev Nikolajevič Tolstoj

Nedorozumění kolem mezináboženského dialogu (2)

Mnozí jsou toho názoru, že mezináboženský dialog se vede proto, protože nikdo se nesmí domnívat, že zná skutečnou pravdu. Když tento myšlenkový postup přeneseme na křesťanskou půdu, potvrzuje se nebezpečí, se kterým se často setkáváme, že dochází k relativizaci skutečné pravdy o nezastupitelném vykupitelském díle Ježíše Krista. To však neodpovídá nauce učitelského úřadu církve. To nám chce říct teoložka Hilarie Moraliová ve svém rozhovoru s agenturou Zenit, jehož první část jsme přinesli v 7. čísle Světla. Dnes uveřejňujeme jeho druhou část.

Proč není možno jen tak přenášet poznatky mezináboženského dialogu na ekumenismus?

Důvod je prostý: Ekumenický dialog probíhá mezi křesťany, mezi věřícími různých vyznání, kteří jsou však zajedno ve víře v Ježíše Krista. Tento dialog směřuje k obnově (dosud neexistující) katolické jednoty.

Mezináboženský dialog je vztah, který se vytváří mezi katolickými křesťany a jinými náboženstvími. Nejsou zde tedy žádné společné souhlasné prvky víry, které by se mohly stát základem pro tento vztah. Ztožňování mezináboženského a ekumenického dialogu je houbivité pokušení, které se rozrůstá především na základě nedostatečného jasného přesvědčení v našich společenstvích.

Jeden spřátelený muslim mi nedávno řekl: „My chceme mluvit s autentickými katolíky, nikoliv s papírovými. Z mého pohledu jako muslima je katolík, který přehlíží při tomto dialogu základní hodnoty své víry, jako špatný muslim, který nedbá na Korán. Dialog je možno vést jedině tehdy, když má každý odvahu žít podle vlastní identity. Jak můžeme jednou poznat skutečně vaši víru, když zapíráte jedinečnost Krista?“

Zdá se mi, že je to velmi rozumná úvaha, na kterou by měla reflektovat některá katolická hnutí, která se vydávají za mluvčí mezináboženského dialogu.

Nebylo by lepší hovořit o „kolkviu“ než o dialogu?

Latinský text *Ecclesiam Suam* (1964) mluví o „colloquium“ a tento výraz byl přeložen slovem „dialog“ a použil ho již Pavel VI. ve své italské promluvě. Snad by bylo přiměřenější zůstat u původní formulace, a to nejen proto, že dialog nabyl v průběhu dějin rozporný a protikladný význam, nýbrž také proto, že dnes je používán přímo inflačně. Příliš se objevuje v politice, ve filozofii, v sociologii atd., a to čas-

to tak, že relativizuje nebo popírá pravdu.

Mnozí jsou toho názoru, že dialog vedeme proto, že nikdo si nesmí nárokovat, že zná pravdu. Když tento myšlenkový pochod přeneseme do křesťanského prostředí, objevuje se nebezpečí, které vidíme v mnoha publikacích a projevech, že se relativizuje hodnota pravdy o vykupitelském díle Ježíše Krista. To neodpovídá nauce učitelského úřadu.

Podobně jako v dokumentu *Dominus Jesus* (2000) hovoříte o dvou rovinách dialogu, o osobní rovině a rovině učitelského úřadu. Co je tím míněno a proč byl dokument kritizován, jakmile se objevil?

Chtěla bych nejdříve představit jednu premisu: v současné době neprobíhá žádný dialog mezi křesťanstvím a nekřesťanskými náboženstvími. Taková

možnost totiž neexistuje, protože ani hinduismus, ani buddhismus ani islám netvoří uzavřenou jednotu, která by měla v čele nějakou autoritu jako partnera pro rozhovor. Jsou buddhismy, islamismy a hinduismy, které se mezi sebou výrazně odlišují, i když mají některé zvláštní známky společné.

Docházelo by k opomíjení těchto odlišností, které jsou někdy velice radikální, kdybychom tato náboženství označili bez rozdílu např. jako „islám“. Existuje však možnost hovořit s jednotlivými osobami, které náležejí k určité tradici uvnitř těchto náboženství. Proto si vůbec nemyslím, že by velké tzv. mezináboženské kongresy ukazovaly opravdový obraz mezináboženského dialogu.

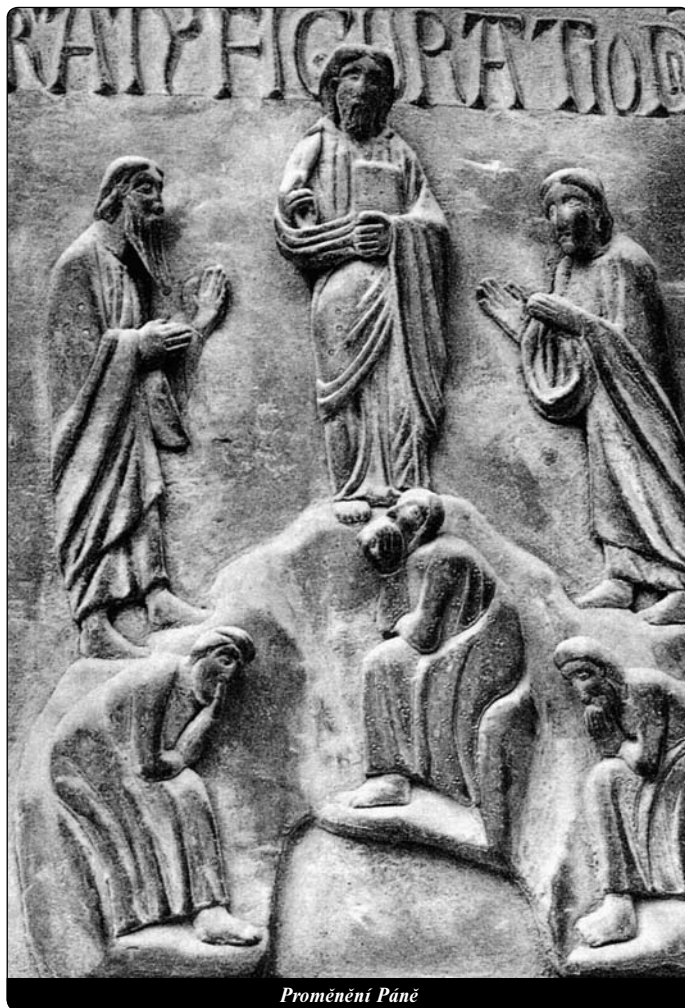
Kdy je možno mluvit o mezináboženském dialogu?

Dialog staví na osobním setkání, na osobní, sympatické a intimní atmosféře, nikoliv na moři mas. To jsem se naučila při setkáních s příslušníky jiných náboženství od katolíků, kteří tento dialog profesionálně provádějí.

Tedy – dialog mezi křesťany a příslušníky jiných náboženství se může odehrávat na dvojí úrovni:

- Na úrovni politických nebo sociálních témat, když jde např. o to, stanovit roli náboženství při podpoře míru a lidskosti ve světě.
- Na úrovni témat, která se vztahují k náboženskému učení, např. otázka vykoupení podle nauky jednotlivých náboženství. To je smysl dokumentu *Dominus Jesus*, který prohlašuje, že různí účastníci dialogu jako osoby mají stejnou důstojnost, ale totéž nelze říci o jejich učení. Mezi křesťanským a každým nekřesťanským poselstvím je nevyhnutelně zásadní rozdíl.

Zde může pomoci příklad. Před několika lety jsem se setkala s několika přáteli v do-

Proměnění Páně

mě jednoho šedivého japonského bonze. Po dlouhém rozpravu o buddhismem navržené formě „vykoupení čisté země“ a o vykupitelském poselství Ježíše Krista nám řekl: „Já jsem a zůstanu buddhista, ale dodávám, že vykoupení, které nabízí Kristus, je daleko vyšší kvality než to, které mi ukazuje moje tradice. Vykoupení, kterého se dostává lidem skrze vykoupení Krista, daleko překračuje to, které zná buddhismus. Kristus mě vyzývá, a je velmi obtížné, abych mu na základě mé tradice mohl odpovědět.“

V těchto dnech jsem slyšela svědectví jednoho misionáře z Indonésie. Vzpomínal na to, že muslimští historikové tvrdí, že povodňovou katastrofu z 26. prosince je nutno hodnotit jako boží trest. Z křesťanského hlediska je Bůh plný slitovnosti a přírodní katastrofy jsou interpretovány jako přírodní události, které se vymykají člověku z rukou. Misionář vyprávěl, že toto vysvětlení bylo schopné muslimské přátele utěšit. Rozdíl tedy není v osobách, ale v nauce.

Skutečnost, že *Dominus Jesus* byl v některých katolických kruzích přijat s nevolí, nás nemusí překvapovat. Nebyl by tu žádný důvod vydávat takový dokument, kdyby se z velké části katolicismu nevytratil pohled na krásu a šíří křesťanského poselství.

Dominus Jesus sahá svým způsobem na poukazy, které uvádí Pavel VI. v encyklice *Ecclesiam Suam*, když varuje věřící před nebezpečím ztráty smyslu a hodnoty daru katolické víry, který jsme přijali ve křtu.

Proč byl tedy *Dominus Jesus* v tisku hodnocen tak negativně?

Bůh tě vyhlídí s větší nedočkavostí, než ty ho vyhledáváš. Touží po tobě tisíckrát více než ty po něm. Nikdy člověk po nikom tak netoužil, jako Bůh touží po tom, dovést člověka k sobě, aby mohl přebývat v jeho nitru.

Mistr Eckhart

Za odmítáním obsahu prohlášení *Dominus Jesus* se skrývá všeobecně odmítání autority učitelského úřadu, normativních hodnot tradice a principu jedinečnosti nauky o vykupitelském díle Ježíše Krista. To však jsou všechno úhelné kameny katolické víry.

Mezináboženský dialog nemůžeme chápat jako jednání, ve kterém se křesťan učí mimo křesťanství poznávat určité aspekty zjevení nebo dokonce božského zjevení. Kdo něco takového tvrdí, překračuje daleko nejen formulaci dialogu, jak ji vymezuje Pavel VI., ale popírá i jedinečný charakter Kristova zjevení, který patří k samému srdci křesťanské víry.

Z mého hlediska přijala Kongregace pro nauku víry prohlášením *Dominus Jesus* velmi náročné rozhodnutí, které sice vyvolalo nepopulární ohlas, ale zdůraznilo principy, které nemůžeme strkat do kouta. Kdybych jako věřící ztratila to, co mě dělá katoličkou a co je mi darováno jako milost, pak bych sice mohla odstartovat tisíce iniciativ pro dialog, ale žádná z nich by neodrážela katolickou víru.

To všechno by nás mělo přivést k tomu, aby čtyřicet let po encyklice *Ecclesiam Suam* nastala hodina, kdy si znovu oživíme nejprvnější část nauky a vědomí vlastní křesťanské identity. Tak jak jsme se zatím otevřeli jiným náboženstvím, ztratili jsme svůj vlastní životní střed. Jsem přesvědčena o tom, že musíme znovu najít v sobě a v našich společenstvích toto vnitřní těžiště, abychom mohli dát našim iniciativám a našim „kolokviím“ s osobami jiných náboženství hluboký smysl.

Podle agentury Zenit
Překlad -ls-

Svědectví živé víry

V poště nedávných dnů přišly dva zajímavé dopisy. Byla to svědectví osobní úcty k arcibiskupu Antonínu Cyrilu Stojanovi.

Jedna maminka vypráví, jak jí před léty vážně onemocnělo dítě. Lékaři potvrdili tuberkulózní zánět mozkových blan. Následovalo velmi dlouhé léčení. Matka se za dceru hodně modlila, denně chodila na mši svatou a modlila se za uzdravení dcery na přímlovu arcibiskupa Stojana u jeho hrobu.

V té době měla sen, o němž vypravuje: „Byla jsem v bazilice v královské kapli, kde bylo hodně lidí, kteří se modlili, zpívali a vztahovali ruce k arcibiskupu Stojanovi. On se posadil, celým tělem otočil a hledal mě v davu. Vztáhl pravou ruku, ukázal ukazovákem a řekl: *Já hledám tuto maminku. Neplač už tolik, děvčátko bude zdravé, odejdi v pokoji.* Sen dál nepokračoval. Brzy však přišla zpráva o zlepšení zdravotního stavu Marušky. Uzdravila se úplně, vystudovala, má pěknou rodinu.“

Jiný dopis měl i obsáhlou dokumentaci. Jeho stručný příběh? Autorova strýce za války zavřeli nacisté a věznili až do konce války. Po válce se silně angažoval proti komunistům, tak ho v padesátých letech zavřeli pro změnu komunisté a hrozili mu i trestem smrti, ale nakonec ho propustili a donutili ke spolupráci s STB. Podepsal vázací akt, chodil na schůzky s řídicím pracovníkem a psal požadovaná hlášení a udání. Pečlivě si dělal kopie všeho, co napsal a ty jsou k dopisu přiloženy. Je z nich vidět, že se snažil nikomu neublížit. Vnitřně však velmi trpěl, dvakrát riskoval a pokusil se zrušit vázací akt. Marně. Na něčí radu se obrátil o pomoc k arcibiskupu Stojanovi a jel na pouť k jeho hrobu. Tam našel odvahu nikdy už nejít na schůzku a nic už nenapsat. Přesto, že mu dříve velmi vyhrožovali, od

té chvíle se už nikdo po něm neptal. Celý život velmi uctíval arcibiskupa Stojana a pořídil si jeho velký životopis i bystu, kterou měl doma na čestném místě. Velmi zajímavé bylo autorovo zjištění, že jméno strýce se dnes nevyskytuje v žádném seznamu STB. Že by přímlovu arcibiskupa Stojana zasahovala až tak daleko?

To asi nejsou události, které církev uzná za zázraky, na jejichž podkladě by mohlo dojít k blahořečení. Ale jsou to krásná svědectví živé víry. Říká se, že v Římě leží tisíce žádostí o svatořečení, ale naději mají jen ty, za nimiž stojí nejen úcta a přesvědčení, že tyto kandidáty je dobré dát za vzor ostatním křesťanům, ale taky živá víra, která se nebojí zklamání a dovede prosit za veliké věci tak, že se to promítne i do osobního života. Jako ten muž, který u hrobu Stojanova svěřil Pánu svou spoutanost a od té chvíle jednal jako svobodný v Kristu.

Odvaha k víře, která staví na Božím slově a která získává zkušenosti s Bohem, může přinést nejen plody zázraků a rozšíření počtu našich světců, ale především nás uschopní víru předávat lidem kolem sebe a dalším generacím. V poslední době se stalo módou naříkat nad velkým počtem nevěřících v naší zemi. Kritika a náрек však nic nespraví, ba některým mohou vzít naději a jiné upokojit, že o víru, které stejně ubývá, není třeba se zajímat. Zato živá víra jednotlivců má moc situaci měnit k lepšímu. Kdo hoří, zapálí, říkával často Pater Šuránek, jiný kandidát svatořečení. Kdo žije z víry, zapaluje víru druhých. Kdyby ti, kteří se považují za věřící a chodí na bohoslužby, svou víru opravdu žili, určitě by to proměnilo i atmosféru naší společnosti. Příležitost máme všichni.

Jan Graubner
Proglas, únor 2005

PRAVOST TURÍNSKÉHO PLÁTNA

Americký chemik Raymond Rogers označil výsledky karbo-
nových testů Turínského plát-
na, které byly provedeny před
17 lety, za mýtus. Vědci se ten-
krát dopustili zásadního omy-
lu. Zkoušky vypovídaly nikoliv
o původním plátnu, ale o mate-
riálu, kterým byl rubáš vyspra-
ven poté, co ho poškodil požár.
Řádové sestry použily k opravě
plátno, které samo bylo již 200
let staré a které bylo konzervová-
no vanilinem. Usoudil tak podle
obsahu vanilinu, který se postu-
pem doby rozpadá. V původním
plátnu nejsou po vanilinu žád-
né stopy. To svědčí o jeho vyso-
kém stáří, které chemik odhadu-
je v rozmezí 1300 až 3000 let. Je
tedy možno plným právem usu-
zovat, že plátno pochází z doby,
kdy žil Kristus.

Tomu nasvědčují nalezená
pylová zrna květů, které se na-
cházejí v takové kombinaci jen
v oblasti kolem Jeruzaléma a do-
konce poukazují i na dobu ko-
lem Kristova narození.

PAPEŽSKÁ ROČENKA

Počet katolíků na celém svě-
tě stále stoupá. Vyplyvá to z úda-
jů Papežské ročenky pro rok
2005.

Počet pokřtěných katolíků
vzrostl z 1,071 miliardy v roce
2002 na 1,086 miliardy v roce
2003. Téměř polovina (49,8%)
katolíků žije na americkém kon-
tinentě, čtvrtina (25,8%) v Evro-
pě, 13,2% v Africe, 10,4% v Asii
a 0,8% v Indonésii.

Také počet kněží ve světě
stoupl ze 405 048 v roce 2002
na 405 450 v roce 2003, z to-
ho diecézních kněží je 268 041
a řádových 137 409. Přibyl
rovněž kněžských svěcení,
a to o 70. Poklesl naopak po-
čet seminaristů z 112 643 v ro-
ce 2002 na 112 373. Nejvíce se-
minaristů je v Americe (37 191)
a v Asii (27 931). Následuje Ev-
ropa s 24 387, Afrika s 21 909
a Oceánie s 955.

Kath-net

Kříž mladých

Od té události uplynulo dvacet let...

...když Jan Pavel II. na kon-
ci milostivého léta 1983-84 pře-
dal mladým těžký dřevěný kříž.
Vzpomínám si na počátky pří-
běhu tohoto kříže: Při zaháje-
ní Jubilejního roku 25. března
1983 požádali nás mladé z cen-
tra sv. Vavřince, abychom při
zahajovací slavnosti nesli vel-
ký kříž, který měl během celého
jubilejního roku stát na náměs-
tí Sv. Petra. Měla jsem sestavit
skupinu mladých pro tento účel.
Musím však přiznat, že jsem bě-
hem obřadu nemyslela ani tak
na kříž, jako spíše na své mladé
přítele. Silně totiž přšelo a oni
byli úplně promočeni...

Na konci Svatého ro-
ku papež rozhodl, že
tento kříž předá mláde-
ži. Velice jsem zpozor-
něla a silně to na mě za-
působilo. Uplynul právě
týden od setkání Svatě-
ho otce s mládeží a ve
mně byla stále velice
živá odpověď mladých,
kteří se sešli z celého
světa. Úspěch této udá-
losti všechny překvapil
a překonal všechna oč-
kávání. Pro nás, kteří
jsme připravovali Jubi-
leum, mělo toto gesto
Jana Pavla II. zvláště
hluboký význam. Zna-
li jsme všechnu náma-
hu, úzkosti, protivěn-
ství atd., které přípravu
této události provázely... nemě-
la být velkodušná odpověď to-
lika mladých plodem toho vš-
eho? Ano, kříž měl skutečně vel-
ký význam.

Slova papeže při předává-
ní kříže mladým byla skutečně
prorocká: *Na konci Svatého ro-
ku svěřuji vám symbol tohoto Ju-
bilejního roku: Kristův kříž! Neste
ho do světa jako znamení Kristo-
vy lásky k lidstvu. Hlásejte všem,
že najdeme záchranu a vykoupe-
ní jen v kříži a zmrtychvstání na-
šeho Pána.*

Jan Pavel II. předal mladým
s křížem pravdu, tu jedinou, kte-
rá osvobozuje. Chtěl jim daro-
vat silné poselství, nikoliv něco
změkčilého, laciného. Jistě, kříž
se může někdy zdát velice těžký
se svým prýsným dřevem a jeden
starý hymnus o kříži prosí, aby
změkl a pak přijal tělo našeho
Pána. Jan Pavel II. neměl strach
představit kříž s jeho „tvrdostí“.
Od toho dne zahájil tento kříž
cestu všemi kontinenty.

Moje svědectví končí zde
u počátků, protože Pán mě po-
volal, abych další vývoj sledovala
v modlitbě a tichosti klauzury.
Moje rozhodnutí opustit papež-

*činit – kdo zůstane ve mně, při-
náší mnoho užitku.*

Kříž je cesta k hlubokému
a plodnému přátelství s Pánem.
Jistě, v každé křesťanské život-
ní formě je člověk povolán, aby
žil ve věrném následování Pá-
na. Mě přitahovala tato radikál-
ní cesta a Pán mi dal milost, že
jsem vstoupila do Karmelu, kde
se člověk ve stále vnitřní mod-
litbě vzpíná k vrcholku hory, na
které ční kříž a vede nás k setká-
ní se Zmrtvýchvstalým a tajem-
ně nám umožňuje nést apoštol-
skou plodnost.

To je zvláštní způsob, jakým
jsem cítila volání, abych násle-
dovala cestu kříže. Ne-
vím, zda jsem mohla
svým přátelům učinit
svou cestu srozumitel-
nou, zda moje odpo-
vědi byly uspokojující.
Dnes po dvaceti letech
mohu tuto cestu se stále
hlubším přesvědčením
potvrdit, se stále plněj-
ší a čistší radostí. To je
moje malé svědectví. Je
to jen malá kapka. Ale
jak mnoho kapek se mů-
že dát dohromady ode
všech těch mladých, kte-
ří měli účast na těchto
jedinečných a působiv-
ých událostech, na Svě-
tových dnech mládeže,
následovali výzvu Ja-
na Pavla II. a přistou-
pili ke kříži. To jsou všechno
kapky, které zůstávají ve skry-
tosti v Božském Srdeci a všech-
ny dohromady oplodňují velkou
pravdu, kterou Jan Pavel II. pře-
dal mladým, toto tajemství, kte-
ré je schopno zevnitř proměnit
svět. Kříž je královská cesta, aby-
chom následovali Pána v prav-
dě, abychom s ním byli jedno,
s ním, který je Pánem dějin, Prv-
ní a Poslední.

Italská karmelitánka

skou radu pro laiky právě v to-
to okamžiku, ve kterém se začí-
ná uskutečňovat velká intuice
papeže, vyvolala u mnoha přátel
podivení. Jak je možné opustit
cestu, která se tak nadějně ote-
vřela? Ale já jsem tu cestu vů-
bec nevzdala, nýbrž jdu po ní
jiným způsobem dále. Věděla
jsem, že Světové dny mládeže
nejdou ani tak spojeny s účin-
nou organizací, jakkoliv je ne-
zbytná, ale především s vnitřní
a hlubokou jednotou s Tím, kte-
rý řekl: *Beze mne nemůžete nic*

JÁ JSEM V OTCI A OTEC JE VE MNĚ (Jan 14,11)

Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám říkám, neříkám sám od sebe... Otec, který je ve mně, koná své skutky.⁽⁴⁰⁾

Existuje božské zúrodnění v samotném Bohu, v jeho nejčistší podstatě, v nitru jeho bytí. Bůh je šťastný, je štěstí samo.

Od věčnosti se z dokonalostí, které jsou *samo Božství*, rodí Slovo, které bylo již na počátku.⁽⁴¹⁾

Otec plodí Slovo se všemi svými dokonalostmi: Mocí, Krásou, Světlem, Životem..., a i když jsou to dvě rozličné osoby, je mezi nimi vzájemné zalíbení, štěstí, jednota *intenzivní* vnitřní lásky, ze které vychází třetí božská Osoba, Duch Svatý.

Poutem jednoty a společenství mezi Otcem a Synem je Duch Svatý. To je jednota tak krásná, tak dokonalá a čistá, že není na zemi nikoho, kdo by ji mohl pochopit, protože jen Bůh je schopen chápat sám sebe absolutním způsobem.

MISTR SVĚTA V SOCIÁLNÍ NESPRÁVEDLNOSTI

OSN uveřejnilo zprávu o sociální situaci v Brazílii. Je zde sice na jedné straně vládní program proti hladu. Na druhé straně požaduje zpráva okamžitá opatření proti extrémní chudobě v třinácti oblastech největšího latinskoamerického státu. Podle Carlose Lopese, šéfa mise OSN, je Brazílie mistrem světa v sociální nerovnosti. Ve stejné zemi jsou oblasti, které se rovnají nejvyspělejším i nejzaostalejším zemím světa. Je zde moderní výroba letadel a hned vedle otročká práce. Třináct nejchudších oblastí má rozlohu jako čtyřnásobné Německo a žije v nich 26 milionů lidí.

Kath-net

JÁ JSEM (8)

Tato božská jednota tvoří rozkoš svatých, čistotu andělů a lásku blažených: je kouzlem nebe a Církve zde na zemi. Rozjmej o totožnosti, která je v Otci a ve mně: *Já jsem v Otci a Otec je ve mně.*⁽⁴²⁾

Proto tím, že uctíváš mne, uctíváš i Otce i Ducha Svatého; miluj je, jako miluješ mne tím, že zachováváš má přikázání.

Já jsem Slovo, které se stalo tělem a které *tě milovalo láskou, která nemá počátek*. Už před úsvitem času přišel jsem, abych usmířil tvé hříchy u svého nebeského Otce, smazal je a odčinil tím, že jsem je před Bohem anuloval.

Moje láska nemá konce, zůstal jsem v Nejsvětější Svátosti a skryl tak svou moc, svou velikost a svou zář, abych vstupoval do tvého srdce, dojímal je, očišťoval a spasil.

Pojď a ponoř se zcela do lásky svého Boha. Neboj se, pojď, čekám na tebe.

Poděkování

Ježíši, věřím, že *jsi v Otci a Otec je v Tobě*. Nauč mě, jak žít v synovské důvěře jako pravý Otcův syn.

Ježíši, Ty ses vtělil, abys smazal mé hříchy. Ty, který jsi s Otcem a s Duchem Svatým, který jsi přijal lidskou přirozenost v lůně Panny Marie, abys nás mohl milovat nekonečnou láskou jako Bůh, ale také jako člověk, miluji Tě! Potřeboval jsem Boha, který by mě miloval tak, jak miluji já, který by mě miloval mým způsobem a *vtělil se*⁽⁴⁴⁾, stal se člověkem jako já.

Díky, Ježíši, který jsi poznal, co člověk potřebuje, když ses stal Člověkem Eucharistie. Díky, že když *jsi byl tím, čím jsi*, tak ses ponížil, abych Tě mohl nějakou hodinu vidět, abych Tě cítil blízko sebe, abych Ti svěřil své bolesti i radosti, spojil se co nejtěsněji s Tebou v Eucharistii! Zde Tě cítím, zde se Tě dotýkám, zde jsi Ty!

Buď mým učitelem ve škole lásky, nauč mě poznávat Tě, protože když poznávám Tebe, poznávám tvého Otce. Ty jsi řekl: *Kdo vidí mne, vidí mého Otce*,⁽⁴⁵⁾ a se já chci ponořit do této propasti, ztratit se v tomto společenství, které je jednotou nekonečných dokonalostí.

Má Matko, která nazíráš na Boží tajemství tváří v tvář, rozmnož moji víru a hlad po Ježíši, nekonečném Dobru.

Myšlenky pro život

Je třeba vykonat mnoho úkonů žijoucí víry v našem srdci, protože tam se nachází náš Otec, radost, sláva, čest a pokoj.

Milujme, milujme bez konce Toho, který je Lásky, buďme dobří, protože dobrota má v sobě více božského než lidského.

Předsevzetí

Co mám učinit, můj Pane, abych odpověděl ve své malosti na Tvoji dobrotu? Víím to: budu konat raději vůli druhých než vůli svou, budu se řídit Tvými přikázáními a budu milovat vždy svou každodenní situaci, ať bude jakákoliv.

- Pane Ježíši, vykonám dnes mnoho úkonů víry ve prospěch Církve
- Otče, Synu a Duchu Svatý, dej, aby si rodiny vážily milost křtu svatého, který z nás činí živé chrámy Nejsvětější Trojice.

⁽⁴⁰⁾ Jan 14,10-11

⁽⁴³⁾ Jan 4,19

⁽⁴¹⁾ srov. Jan 1,1

⁽⁴⁴⁾ Jan 1,14

⁽⁴²⁾ Jan 14,11

⁽⁴⁵⁾ srov. Jan 14,9

TLAK NA CÍRKEVNÍ SOUDY

Nejvyšší církevní soud Rota Romana se v druhé instanci zabývá případy, které nebyly uzavřeny u řádných diecézních církevních soudů. Ve většině případů se jedná o anulování manželství. Církev zastává stanovisko, že manželství je nerozlučitelné spojení mezi mužem a ženou. Nepřijímá tedy rozvod. Jen v určitých případech, jako je například podvod některého partnera při uzavírání sňatku, může existovat důvod, aby sňatek byl prohlášen za neplatný od samého počátku.

„Ve jménu tzv. pastorační nutnosti se dnes často navrhuje, aby zcela ztroskotaná manželství byla prohlášena za neplatná,“ řekl papež. Takové návrhy jsou v rozporu se „základními principy a pravidly církevního učení“. Papež připomněl zvláště biskupům, kteří jmenují církevní soudce, a soudcům samotným potřebu dbát na étos soudcovského povolání, kterým musí být láska k pravdě. Svatý otec vybízí k tomu, aby soudci neohroženě odporovali všemu, co stojí proti pravdě. „Někdy dochází k obavám, že dotyčné osoby se budou cítit dotčeny. Ale pravda, jejímž původcem je sám Kristus, nás osvobozuje od každého kompromisu se lží a svěvolí.“

MANIFESTAČNÍ SEBEVRAŽDA

78letý muž nemocný plicní chorobou v Kanadě spáchal v přítomnosti své rodiny sebevraždu tím způsobem, že si navlékl na hlavu plastický obal s héliem a udusil se. Předtím žádal, aby jeho rodina nebyla kvůli tomu soudně stíhána a aby byla povolena eutanazie. Ačkoliv měl řadu zdravotních problémů, jeho stav nebyl podle vyjádření lékařů kritický. Jsou vážné obavy, že jeho příklad budou následovat houfně i další.

Kath-net

PAPEŽ PIUS XII. (50)

Když jsem trochu udýchan vstoupil na ovál Petrského náměstí, dokola uzavřeného Berniniho kolonádami, našel jsem vše nezměněné jako včera – velkolepou černou kulisu kupolí, postavenou proti bezhvězdnému modrému nočnímu nebi, a stín Sandra M., který seděl na zábradlí u jedné z kašen a čekal. Stín, který ještě než jsem mohl otevřít ústa k pozdravu, chtěl vědět: „Vzal jsi s sebou také ty cigarety americké značky?“

Vyhrabal jsem balíček z kapsy a dal mu ho. Dychtivě po něm natáhl ruku. Slyšel jsem ho utrhnout křížovou pásku. Viděl jsem, jak se odraz zápalky mihl v jeho obličejí. Zhluboka potáhl. S použitkem vypouštěl kouř nosem. Pak neřekl „dobrý večer“, nýbrž: „Mluvil jsi s papežem?“

Odpověděl jsem: „Ano.“

„Tak zcela zblízka jako já?“ chtěl vědět.

Odpověděl jsem: „Ano.“

A dále: „Je stále ještě papež tak bludný?“

„Ano.“

„Dívají se jeho oči stále tak smutně?“

„Ano.“

„Ano, ano,“ opíčil se Sandro a rudě doutnající bod cigarety v jeho ruce opsal vzrušeně křivku noci. „Neumíš říkat nic jiného než ano, ano, ano? Chtěl bych teď od tebe vědět: Je stále ještě jedním z nás? Je ještě na straně chudých proti bohatým?“

Tak se mě ptal Sandro M., komunista, který měl papeže ve velké úctě. Než jsem si mohl uspořádat odpověď, řekl: „Kristus byl také pro chudé a proti bohatým. Také Kristus byl komunista.“ A triumfálně připojil: „Také papež je komunista.“

„Kristus,“ namítl jsem, „nekladl chudé proti bohatým, ale právo proti bezpráví. Také papež nestojí ani nalevo, ani napravo, nýbrž na straně práva.“ „Takže přece komunista,“ trval na svém Sandro.

„Poslouchej,“ řekl jsem mu, „mluvíme spolu pořád o něčem kolem dokola. Ty rozumíš pod pojmem komunismus myšlenku – každý ať je bratrem svého souseda a před Bohem ať jsou si všichni rovni. Já chápu komunismus jako systém – kdo odporuje, bude zastřelen. A to není žádná legrace.“

„Ubohý Constantino,“ posmíval se stín na kašně, „když nechceš být komunistou, pak tě jednoho dne zastřelí jako fašistu, jako že se Sandro jmenuje, a nevím, zda tě budu moci ještě potom ochránit před soudruhy. Jsem bohužel,“ dodal ne beze stopy lítosti, „jenom malý pán.“

Určitě to myslel vážně a byl znepokojen mou budoucností. „Když tedy nechceš být komunistou,“ pokračoval, „a fašistou jsi nebyl, čímpak chceš proboha být, Constantino?“

„Budu se snažit být dobrým křesťanem,“ odpověděl jsem mu.

„Jako papež?“

„Ano, jako papež.“

„Poslouchej,“ mínil Sandro, „pravděpodobně jsi byl bůhví-kde ve škole, ve které jsem já nebyl, ale pochybuji, že mi můžeš vysvětlit, co to má být – dobrý křesťan.“

„Chci to zkusit,“ řekl jsem. „Například: nějakého komunistu pronásledují fašisti. Mrzne, hladoví, nemůže už dál. Klepe na nějaké dveře a prosí: Schovejte mě! Pojď dovnitř, Togliatti, odpovídá nějaký hlas, pro tebe mám stále ještě místečko volné. Komu, ptám se, patří tento hlas?“

„Nějakému soudruhovi,“ odpověděl Sandro promptně.

„Tak poslouchej dál: nějaký fašista je štván komunisty.“

„Známe, známe,“ potvrdil Sandro samolibě, „to byla švanda.“

„Také fašista zaklepe na tyto dveře. Také jemu je otevřeno. Pojď dovnitř, Vittorio Mus-

solini, volá nějaký hlas. Pro tebe mám stále ještě místečko volné.“

„Není třeba, aby ses mě vůbec předem ptal, Constantino, komu patří tento hlas. Kdo jiný než zapřísáhlý fašista by mohl na sebe vzít nepřijemnosti spojené s tím, že by k sobě přijal Vittoria Mussoliniho.“

„A kdyby i Scelbovi za těmi dveřmi hlas vyhověl?“

„Zrovna tomu,“ rozhorlil se Sandro, „nanejvýš tak ještě na americkém velvyslanectví by mu otevřeli.“

„A Bormann, kdyby snad skutečně ještě žil a mohl se potloukat po Itálii?“

Na to Sandro zamyšleně: „Snad jsou v Itálii ještě tajní nacisté, kteří by to mohli udělat a poskytnout azyl takovému medvědovi.“

„No dobrá,“ řekl jsem, „vypuštěme tedy Bormanna ze hry. A místo Togliattiho vezmi Nenniho a místo Scelby de Gaspariho. Umiš si představit, že Nenni a de Gaspari jsou přijati do jednoho a téhož domu?“

„To není možné,“ odporoval Sandro a potřásl svou guilianovskou hlavou.

„Ale ano, dej si říct, to se opravdu stalo. A ten muž, který poskytl ve svém domě azyl těmto dvěma uprchlíkům, kdo to asi byl podle tvého mínění? Komunista? – Fašista? – Kapitalista? – Imperialista?“

Zkouším se Sandrovi podívat do očí. Potáhl ze své cigarety a mlčel. V odlesku nedopalku mezi dvojím potáhnutím

jsem mohl pozorovat jeho výraz – byl sklíčený.

„Chci odpovědět místo tebe,“ řekl jsem. „Tento muž byl skutečný křesťan.“

„Řekni mi jeho jméno,“ žádal Sandro vyzývavě. „Neexistuje!“

„Ale ano,“ řekl jsem, „tam je!“ – ukázal jsem na místo, které mi zůstalo ze včerejška ve vzpomínkách jako zářící okno vznášející se nad náměstím. „Jmenuje se papež.“

Ale okno bylo temné. Papež měl za sebou náročný den, třinácté výročí své korunovace 12. března 1951.

„Constantino,“ zavolal na mě Sandro šeptem a pak ještě jednou naléhavěji s pochybami v hlase, jak se mi zdálo, „Constantino! Věděl jsem to...“

„Co?“

„... on je větší než Stalin. – Ale neprozrad mě.“

„Slibuji,“ řekl jsem, „nikomu neřeknu tvé jméno, Sandro M.“ Strčil svou pravici do mé ruky. Slibeno a zpečetěno. Řím ležel ve spánku.

XXI.

O pět let později, v noci ze středy 8. na čtvrtek 9. října, nikdo v Římě nepomýšlí na spánek. Ulice Věčného města, jindy tak hlučné, jsou jako po vymření. Žádná hádka v tavernách Trastevere. Žádný smích, žádné pronikavé zvuky saxofonu v nočních klubech na Via Veneto. Neobvyklé ticho působí drtivě. Jen kašny šplouchají. Ve zdech Porta Pincana se ztrácí mňoukání koček.

Většina oken v domech zůstává osvětlená až do půlnoci. Lidé v bytech sedí mlčky u rádií. Nevím, kolik je v Římě příjemců, ale vím, že všichni teď mají nařízenou vlnu z rádia Vatikán. Hlas patera Francesca Pellegriniho – ředitele vatikánského rozhlasu – se hlásí v nepravidelných intervalech.

„Modlete se,“ říká hlas, „modlete se v tuto hodinu za Svatého otce.“

(Pokračování)

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY V ROCE EUCHARISTIE

Vatikán. ■ V probíhajícím Roku Eucharistie je možné získat plnomocné odpustky. **Apoštolská Penitenciérie** zveřejnila dekret, který stanovuje jejich podmínky. Připomíná se, že mezi ně patří svátost pokání, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce.

Plnomocné odpustky mohou získat věřící, kteří se zúčastní pobožnosti ke cti Nejsvětější Svátosti, a také duchovenstvo a řeholníci, kteří se modlí nešpory a kompletář před eucharistickým Kristem přítomným ve svatostánku. Možnost získat plnomocné odpustky je rozšířena také na nemocné osoby, které nemohou navštívit kostel nebo kapli. Podmínkou v těchto případech je duchovní touha uctít Nejsvětější Svátost, modlitba „Otče náš“, vyznání víry a vyzvání eucharistického Ježíše. Osoby, které nemohou splnit ani tyto podmínky, mohou obdržet plnomocné odpustky, když obětují Bohu své utrpení a starosti. **Dokument, podepsaný kardinálem Jamesem Francisem Staffordem, vyzývá kněze, aby informovali věřící o možnostech získat plnomocné odpustky, obětavě sloužili svátostí pokání a ve dnech vhodných pro věřící připravovali slavnostní modlitby ke cti eucharistického Ježíše.**

Plnomocné odpustky přinášejí odpuštění časných trestů, za hříchy vyznané ve svátosti pokání. To znamená toho, co zbývá očistit po vyznání hříchu a co v životě mohou napravovat akty milosrdné lásky nebo po smrti očistec.

Pramen: www.radiovaticana.cz

Pozn.: Podmínky, za jakých je možno plnomocné odpustky v Roce Eucharistie získat, byly zveřejněny ve Světle č. 5/2005 na str. 13.

I v letošním roce pořádá **Centrum naděje a pomoci** diskusní setkání pro snoubence a novomanžele s názvem „**Povídání o manželství**“. Před tak důležitým životním krokem, jako je uzavření manželství, je důležité se dozvědět, co snoubence čeká, jaká úskalí, povinnosti, ale i radosti mohou z tohoto kroku plynout. Ve čtyřech setkání se snoubenci dozví o významu manželství i v dnešní době, co přináší i co vyžaduje. Seznámí se s rozdíly mezi mužem a ženou jak po psychické, tak po sexuální stránce. Povzbudí se, že konflikty se dají řešit i jinou cestou než rozvodem. Páry se motivují k otevřenosti vůči životu i k celoživotní věrnosti.

Setkání se konají vždy v sudý týden v pondělí ve večerních hodinách v klubovně **Centra naděje a pomoci, Hybešova 40, Brno**.

Termíny jednotlivých běhů a další bližší informace na tel. 543 254 891, 543 331 471 nebo na www.cenap.cz. Přihlášky je možné si stáhnout z internetu, vyzvednout osobně nebo je na požádání pošleme poštou.

*Za Centrum naděje a pomoci Urbanová Jana – lektorka setkání pro snoubence
MUDr. Ludmila Lázničková, vedoucí CENAPu*

LIPOVÝ KŘÍŽ – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na přednášku **Mgr. Michala Semína HNUTÍ HOMOSEXUÁLŮ JAKO FENOMÉN KULTURNÍ VÁLKY**, která se bude konat v úterý 1. března 2005 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Liturgická čtení

Neděle 20. 2. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 12,1-4a

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)

2. čt.: 2 Tim 1,8b-10

Ev.: Mt 17,1-9

Pondělí 21. 2. – připomínka sv. Petra Damianiho

1. čt.: Dan 9,4b-10

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,36-38

Úterý 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1-4

Ž 23(22),1-3.4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13-19

Středa 23. 2. – připomínka sv. Polykarpa

1. čt.: Jer 18,18-20

Ž 31(30),5-6.14.15-16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slůvností.*)

Ev.: Mt 20,17-28

Čtvrtek 24. 2. – ferie

1. čt.: Jer 17,5-10

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 16,19-31

Pátek 25. 2. – ferie

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28

Ž 105(104),16-17.18-19.20-21

Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodin.*)

Ev.: Mt 21,33-43.45-46

Sobota 26. 2. – ferie

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20

Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Lk 15,1-3.11-32

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 2.	PO 21. 2.	ÚT 22. 2.	ST 23. 2.	ČT 24. 2.	PÁ 25. 2.	SO 26. 2.
Antifona	270	270	1309	270	270	270	270
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	1310	271	272	271	272
Antifony	313	935	1310	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	1310	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	1311	324	328	331	334
Prosby	314	318	1675	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	1311	325	328	332	335
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	1311	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	1311	325	328	332	335
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	268	268	1310	268	269	268	268
Antifony	311	316	945	1312	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	1678	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	1312	326	330	333
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	1313	327	330	333
Prosby	312	316	320	1681	327	330	333
Záv. modlitba	314	314	318	1311	325	328	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POSTNÍ ALELUJA

Pavel Plíšek

Autor, římskokatolický kněz, chce v malém postním zamyšlení ukázat, že navzdory povšechnému umrtvení a utlumení aktivit rádo by neutlumitelných, je v tomto liturgickém období člověk přiváděn k radosti. Vždyť půst nevede svou charakteristikou k trápení, ale k vědomí vděčnosti a k prožitku života plného naděje, kterou je zmrtychvstání Kristus.

Brož., 164x110 mm, 76 stran, 72 Kč

CESTA NADĚJE

(Radostné svědectví sounáležitosti s Kristem)

F. X. Nguyen van Thuan

Vietnamský arcibiskup a později kardinál F. X. Nguyen van Thuan strávil 13 let v komunistickém vězení, odkud byly tajně vynášeny jednotlivé stránky, které tam napsal. Lidé je šířili a opisovali nejen po celém Vietnamu, ale i v zahraničí. Každodenní četba těchto myšlenek se postupně stala oporou tisícům lidí. Rukopis se dostal na Západ díky uprchlíkům na člunech, známých jako „boat people“, kteří z něj čerpali sílu, odvahu, pokoj, víru a naději v nejdramatičtějších chvílích svého útěku. Máme před sebou dílo autentického učitele, který nás provází životem den po dni a pomáhá každému na jeho vlastní cestě naděje.

Paulinky, brož. zmenš. A5, 200 str. 198 Kč

SVĚDKOVÉ NADĚJE

F. X. Nguyen van Thuan

Duchovní cvičení uskutečněná ve Vatikánu 12. až 18. března 2000 u příležitosti Velkého jubilea za přítomnosti Jana Pavla II. Na základě osobní zkušenosti víry, která dozrávala v zoufalé situaci, jakou bylo vězení, se zrodily dvacet dvě meditace vietnamského arcibiskupa van Thuana o naději v dnešním světě.

Paulinky, brož., zúž. A5, 216 stran, 210 Kč

VEZMI SVŮJ KŘÍŽ A NÁSLEDUJ MĚ

(Setkání s Ježíšem na křížové cestě)

Tomislav Ivančić

Rozjímání křížové cesty, která nás má vést k nasloučání skrze modlitbu. Text je doprovázen detaily z obrazu „Pašijový příběh“ od Duccia di Buoninsegna (1255-1319). Vytisknuto na křídovém papíře.

Paulinky, brož., 200x115 mm, 20 stran, 68 Kč

VIDEOKAZETA

UMUČENÍ KRISTA

Režie: Mel Gibson

Dnes již nejprodávanější film všech dob popisuje posledních 12 hodin života Ježíše Krista.

Icon productions, 122 minut • Videokazeta - 399 Kč •
DVD - 799 Kč • CD (hudba z filmu) - 429 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.